

เสียงร่ำมัญ

สวัสดีครับท่านผู้อ่านทุกท่าน พบกันอีกแล้วนะครับ ฉบับนี้ยังคงออกมาก่อนอีกเล็กน้อย สืบเนื่องจากความล่าช้าของวารสาร “เสียงร่ำมัญ” ในฉบับที่แล้ว ประกอบกับความไม่แน่นอนในสถานการณ์การเมือง ทำให้ความชัดเจนในสถานที่จัดการประชุมใหญ่ฯ ในปีนี้ที่แต่เดิมวางไว้ที่สโมสรกองทัพบกนั้น อาจได้รับผลกระทบ ทางคณะกรรมการจัดงานฯ จึงต้องหวั่นเวลารอดูท่าทีก่อน เมื่อได้รับคำยืนยันว่าไม่มีผลกระทบกับกิจกรรมและสถานที่ในการจัดงานแล้ว ทางคณะกรรมการฯ จึงรีบเร่งให้วารสารฉบับนี้ออกมาสู่สายตาของผู้อ่านทุกท่าน เพื่อยืนยันเวลาและสถานที่ดังเดิมทุกประการครับ

มีข้อสังเกตว่าในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา กิจกรรมเกี่ยวกับชาวมอญของเราในหลาย ๆ ชุมชนมีออกมาอย่างต่อเนื่อง คึกคักกว่าที่ผ่าน ๆ มา ทั้งในรูปการท่องเที่ยว ภูมิปัญญา การศึกษา ล้วนได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากหน่วยงานรัฐบาล ประชาชนทุกหมู่เหล่าก็กระตือรือร้น ร่วมไม้ร่วมมือกันอย่างไม่เห็นแก่เห็นดเห็นน้อย

เมื่อพบข่าวสารกิจกรรมชุมชนมอญในสื่อมวลชนทุกแขนง รู้สึกภาคภูมิใจในความเป็นชนชาติเจ้าของอารยธรรมที่ยิ่งใหญ่ในอดีต สืบเนื่องมาจนปัจจุบัน “เสียงร่ำมัญ” จึงขอเป็นส่วนหนึ่งในความภาคภูมิใจ และเรียนมายังสมาชิก หากท่านใดมีกิจกรรมหรือข่าวสารอันเป็นประโยชน์ในวงกว้างต่อชาวมอญและผู้สนใจทั่วไป ได้โปรดแจ้งมายังกองบรรณาธิการของเรา เพื่อการเผยแพร่ข่าวสารสู่สาธารณชนในโอกาสต่อไป

๓๐ กันยายน ๒๕๔๙

วัตถุประสงค์ในการจัดทำวารสาร “เสียงร่ำมัญ”

๑. เพื่อเผยแพร่ข่าวสารมอญแก่ผู้สนใจทั่วไป
๒. เพื่อเผยแพร่ความรู้ ธรรมะ และศิลปวัฒนธรรมสู่สาธารณชน
๓. เพื่อส่งเสริมความรักความสามัคคีและอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข
๔. เพื่อส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของหมู่คณะ

เสียงร่ำมัญ

ฉบับปฐมฤกษ์ มกราคม-กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙
ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๕ กันยายน-ตุลาคม ๒๕๔๙

เจ้าของ

ชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพฯ

สำนักงาน

๗๗/๒ ถนนจักรพงษ์ แขวงบางลำพู เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

โทรศัพท์ ๐-๑๘๔๔-๖๔๑๕

www.Monstudies.com

e-mail Address: VoiceofMon@yahoo.co.th

คณะที่ปรึกษาทางด้านวิชาการ

พระราชมนู วัดอาษาสงคราม

พระราชวิมล วัดชนะสงคราม

พระศรีมงคลเมธี วัดจันทะพ้อ

พระครูธรรมวรญาณ วัดสามัคคิยาราม

พระมหาจตุร ญาณจารี วัดชนะสงคราม

พระครูปลัดศรีธรรมวัฒน์ (สุทัศน์ สุทัสน์) วัดทองบ่อ

นายพิศาล บุญผูก อดีตประธานชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพฯ

อ.อำไพ มัชฌมาน อดีตประธานชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพฯ

ผศ.สนั่น มีชนหมาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

นาวาเอกเพิ่ม กรอบทอง สถานีวิทยุ สทท.

อ.บุษบา ประภาสพงษ์ นักวิชาการ ๘ สทฐ. กระทรวงศึกษาธิการ

ร.อ.เสริม นิยม

บรรณาธิการบริหาร

องค์ บรรจุน

คณะบรรณาธิการ

พระมหาจตุร ญาณจารี, อำไพ มัชฌมาน, พีระ กาบแก้ว

โสภณ นิไชโยค, บุษบา ประภาสพงษ์, ทวี แก่นคำ

กิตติ วรกุลกิตติ, สุนทร ศรีปานเงิน, ปริญญา กุลปรการ

จิตลมนุ สันทอง, ประดิษฐ์ ชื่นมีศรี

เกิดจะแหะฮั่มมาน เกาะซัว, อองมาน กะมาวัค,

สุกัญญา เบาเนิด, ชานปาง ดินแดง

ช่างภาพ

องค์ บรรจุน, สุกัญญา เบาเนิด

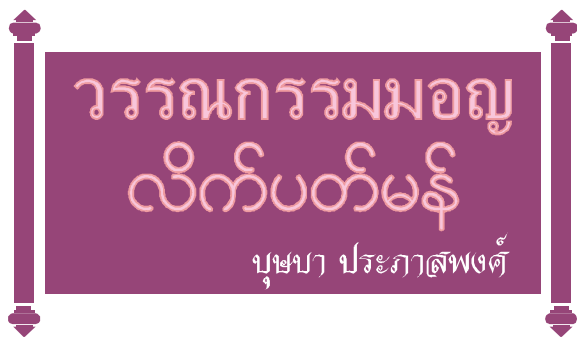
พิมพ์ที่

บ.วีซีเพรส จำกัด

๓๐/๑ ซอยพิชัย ๑ เขตห้วยซ้อย ๓ (สาทร ๑๑) ถนนสาทรใต้

แขวงยานนาวา เขตสาทร กรุงเทพฯ ๑๐๑๒๐ โทรศัพท์ ๐-๒๒๔๖-๙๗๙๓

๐-๒๒๗๖-๐๐๕๕, แฟกซ์ ๐-๒๒๗๖-๐๓๒๔ มือถือ ๐-๑๘๑๒-๗๕๔๔

พระอะเฟาะ: เทพกวีของชาวมอญ

(ตอนที่ ๔)

ข้อสังเกตประการหนึ่งในงานวรรณกรรมของอาจารย์อะเฟาะ นั่นคือมีโครงสร้างของการนำเสนอเรื่องคล้ายคลึงกัน คือ ประกอบด้วย ๓ ส่วนสำคัญ ได้แก่ ส่วนนำเรื่อง ส่วนเนื้อเรื่อง และส่วนท้ายหรือสรุปเรื่อง

ส่วนนำเรื่องท่านจะเขียนเป็นคาถาภาษาบาลี นมัสการพระรัตนตรัย เป็นส่วนหนึ่งของบทไหว้ครู ซึ่งได้แก่ ไหว้ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ไหว้บิดามารดา พระพรหม เทพเทวา ในภพภูมิชั้นต่าง ๆ อากาศเทวดา โลกเทวดา พระภูมิเจ้าที่ ครุฑา อาจารย์ผู้สอนสั่งวิชาความรู้ ตลอดจนสิ่งต่าง ๆ ที่ครอบครองพื้น ภูมิพิภพ ขอพรให้มีท่านมีปัญญาเฉียบคมเช่นดุจพระขรรค์ ของนางพันธุระ ดังธนูสรวักค ดังขีรวุธของพระอินทร์ซึ่งยิงเขา เมรุมาศ และมีปฏิภาณว่องไวดังลมพัด เป็นต้น วรรณกรรมบาง เรื่องท่านก็บอกชื่อหรือสมญานาม (เช่น ติดงวิหารโกศาหัง สมภารวัดอะเฟาะ) อาจบอกวันเดือนปีที่แต่ง เมืองหรือสถานที่ แต่ง เช่น แต่งในหมู่บ้านอะเฟาะ ในชนบทหงสาวดี ใน อาณาจักรมอญสาม บอกจุดประสงค์ที่แต่ง เช่น แต่งขึ้นด้วย สำนึกแห่งกวี ด้วยความรัก เมตตา หวังให้เกิดประโยชน์แก่ชาว มอญและบุคคลทั่วไป ได้มีความรู้ มีแนวทางดำเนินชีวิต มีแนว ทางแก้ปัญหา และบางเรื่องท่านก็แต่งตามคำขอร้อง

ส่วนเนื้อเรื่อง ส่วนใหญ่ท่านได้จากคัมภีร์พุทธศาสนา เช่นเรื่องคำสอน ชาดกต่าง ๆ นอกจากนี้ก็มีเรื่องเชิงประวัติ ศาสตร์ เชิงโหราศาสตร์ นิยาย นิทาน และตำราต่าง ๆ เป็นต้น เนื้อหาส่วนท้าย หรือส่วนสรุปเรื่อง ท่านมักฝากหลักคิดในการ ดำเนินชีวิต บางเรื่องก็จบด้วยการขอพรให้เกิดในยุคที่มี พุทธ ศาสนา ได้พบพระพุทธเจ้า ให้มีความสุข ให้ปราศจากโรคภัยไข้ เจ็บ หรือพ้นจากความพิกลพิการต่าง ๆ และขอให้ถึงนิพพาน

แม้ว่าวรรณกรรมส่วนใหญ่ของพระอะเฟาะ แต่งขึ้น จากชาดก และมีแนวการแต่งเป็นชาดก แต่ก็มีบางเรื่องแต่งเป็น แนวอื่น ๆ เช่น เรื่องราชวงศ์ (เมืองสะเทิม ราชวงศ์หงสาวดี) และ เรื่องราชาบทบุตร เป็นแนวเรื่องเชิงประวัติศาสตร์ เรื่องธาตุวงศ์ (หรือวงศ์ธาตุเมืองสะเทิม) และเรื่องนมัสการพระเจดีย์ละเกิง เป็นแนวเรื่องเชิงประวัติศาสตร์และตำนานศาสนา เรื่องโลกสิทธิ โลกสมมติ เป็นกึ่งตำราที่ต้องอาศัยการคำนวณ และหลักโหรา ศาสตร์ เรื่องมูลมูลี เป็นตำนานกำเนิดสิ่งต่าง ๆ ในโลกและ จักรวาล เรื่องธรรมศาสตร์ เป็นเรื่องเชิงกฎหมาย เรื่องโรคนิทาน เป็นตำราการรักษาโรคด้วยสมุนไพร เรื่องสมิงราม และเรื่อง เมฆสร เป็นนิยายนิทานที่มีเค้าเรื่องจากวรรณคดีบาลีสันสกฤต เป็นต้น วรรณกรรมเหล่านี้ทุกเรื่องมีหลักธรรมคำสอนทางพุทธ ศาสนาแทรกอยู่บ้างน้อยบ้าง แม้ว่าที่มาของบางเรื่องจะ มิได้มาจากคัมภีร์ศาสนา หรือมิใช่เพื่อการสอนโดยตรง

วรรณกรรมของท่านทุกเรื่องของพระอะเฟาะล้วนมีความ น่าสนใจ วรรณกรรมส่วนใหญ่เป็นร้อยกรอง ซึ่งมักได้แก่แนวเรื่อง ประเภทชาดก นิยาย นิทาน หรือเป็นคำสอน ซึ่งอ่านหรือฟังแล้ว ควรนำไปเป็นหลักคิดหรือบอกเล่าต่อ ๆ กัน ร้อยกรองที่ท่านชอบ ใช้คือ “**แล้งกาโหมก**” (လင်္ကာဓမ္မ) ซึ่งไม่จำกัดจำนวนวรรค สามารถแต่งต่อไปได้เรื่อย ๆ จนกว่าจะจบเรื่องวรรคหนึ่งมี ประมาณ ๘ คำ แบ่งอ่านเป็นสองจังหวะในแต่ละวรรค มีสัมผัส บังคับเพียง ๑ แห่ง คือ คำสุดท้ายของวรรคหน้าสัมผัส กับ คำที่ ๔ ของวรรคต่อไป มีวรรณกรรมเพียงไม่กี่เรื่องที่ท่าน แต่งเป็นร้อยแก้ว ซึ่งมักเป็นแนวเรื่องแบบเคร่งขรึมจริงจัง เช่น เรื่องราชวงศ์ เรื่องวงศ์ธาตุ เรื่องกฎหมาย และเรื่องอันตรายนาห่า เป็นต้น เรื่องที่คนมอญปัจจุบันคุ้นเคยกันเป็นอย่างดีแล้ว เช่น เรื่อง หนังสือเด็กวัด เรื่องโลกสิทธิ และเรื่องโลกสมมติ เป็นต้น

เรื่องที่พระอะเฟาะแต่งไว้น้อย ได้แก่แนวเรื่องที่เปิด เผยอารมณ์ความรู้สึกของหนุ่มสาว เช่น **เรื่องเมฆสร** (ออกเสียง คล้าย เมกะซอน) เรื่องนี้เป็นวรรณกรรมที่เน้นอารมณ์รักใคร่ แบบหนุ่มสาว ปัจจุบันคนมอญในประเทศไทย อาจยังไม่รู้จัก เรื่องนี้มากนัก แต่คนมอญแต่ก่อนชื่นชอบเรื่องนี้กันมาก สังเกต จากวัดมอญทุกแห่งที่เก็บคัมภีร์โบราณภาษามอญ ก็จะมีเรื่อง เมฆสร รวมอยู่ด้วย วรรณกรรมเรื่องเมฆสรนี้ พระอะเฟาะแต่ง โดยใช้ร้อยกรองแบบ “**แล้งกาโหมก**” เป็นเรื่องแสดงความรัก และความทุกข์ทรมานจากการถูกกีดกันความรักของหนุ่มสาว คือเทพบุตรกับเทพธิดาคู่หนึ่ง

เนื้อเรื่องเล่าว่า ทำวูกเวร มีธิดา ๗ คน น้องสุดท้อง งดงามมากที่สุดชื่อ วิชชุลดา นางมีหน้าที่เก็บดอกไม้ในสวนไป

เจ้าภาพวันชาติฯ (ต่อจากหน้า ๑)

ถวายพระอินทร์วันหนึ่งมีงานเฉลิมฉลองบนสวรรค์ มาฆเทพ ซึ่งเป็นแม่ทัพสวรรค์ หลานของท้าวภูเวรได้เห็นนางวิษชุดา ก็ลุ่มหลงในรูปโฉมอันงดงามของนาง จนไม่เป็นอันทำอะไร พระอินทร์จึงสั่งลงโทษ ให้แยกมาฆเทพไปทำหน้าที่เฝ้าตำหนักพระอินทร์ แต่อีกไม่นานต่อมา มาฆเทพก็มีโอกาสได้พบกับนางอีก เขาบอกรักนาง และนางรับรักตอบ เมื่อพระอินทร์รู้ว่าหนุ่มสาวทั้งสองพบกัน จากหลักฐานดอกไม้ที่นางนำมาถวายนั้น เชี่ยวเฉาลง พระอินทร์โกรธ จึงได้สั่งลงโทษโดยให้ผูกมาฆเทพไว้ด้วยเชือกโยงวาระหว่างยอดเขาสามลูกในป่าเปลี่ยวบนสวรรค์ มาฆเทพถูกมัดอยู่อย่างเดียวยาวท่ามกลางวันเดือนปี และฤดูเดือนของธรรมชาติ ที่หมุนเวียนผ่านไปแต่ละปี จนครบ ๑๒ ปี พระอินทร์หายโกรธ แล้วจึงจัดการแต่งงานให้มาฆเทพกับวิษชุดา ได้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

ความโดดเด่นของวรรณคดีเรื่องนี้ อยู่ที่ความสามารถของผู้แต่งในการใช้โวหารกล่าวพรรณาสัตว์ต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามา เชื่อมโยง เปรียบเทียบกับอารมณ์ความรู้สึกของคนที่ยังลุ่มหลงในกามฉันทะ แต่ไม่มีอิสระ หรือไม่อยู่ในสถานะที่จะได้พบผู้เป็นที่รักอีก เมื่อเห็นฤดูเดือน สิ่งใดผ่านไป ก็พรวดเดียวตายในสิ่งนั้น ๆ คิดย้อนไปถึงนาง คิดถึงรูปโฉมอันงดงาม กิริยาท่าทางที่เคยมีต่อกัน ด้วยความน้อยใจในสภาพ กล่าวตัดพ้อต่อว่าสิ่งต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในฆานประสาททั้งห้าด้วยอารมณ์ความรู้สึกหลากหลาย ทั้งรัก โหยหา เศร้า โกรธ ผิดหวัง และระทมทุกข์ จากการรอคอยนางผู้เป็นที่รัก ในระหว่างรอคอยอย่างระทมทุกข์นั้น เหตุการณ์ วันเวลา ฤดู เดือนและสิ่งต่าง ๆ ก็ล้อยเคลื่อนผันแปรไป ซึ่งล้วนแล้วแต่นำมาเปรียบเทียบกับความรู้สึกของมาฆเทพ ได้ทั้งสิ้น

การประชุมชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๙ ณ วัดชนะสงคราม กรุงเทพฯ มีผู้เข้าร่วมประชุมทั้งสิ้น ๔๔ ท่าน จาก ๑๒ ชุมชน ประชุมวาระปกติราย ๒ เดือน โดยครั้งนี้มีวาระสำคัญ คือการเตรียมงานประชุมใหญ่ประจำปี ๒๕๔๙ และการเลือกตั้งประธานชมรมฯคนใหม่ มีชาวชุมชนบางชั้นหมาก จ.ลพบุรี ได้เข้าร่วมสังเกตการณ์ด้วย เพื่อรับฟังความชัดเจนในการเสนอตัวเป็นเจ้าภาพจัดงานวันรำลึกชนชาติมอญครั้งที่ ๖๐ ประจำปี ๒๕๕๐

ชาวมอญบางชั้นหมากนำโดย **ท่านรองเจ้าอาวาส พระปัญญาวุฒิ วุฑฒิกโก วัดอัมพวัน นางปัทมา ขำดี นายบุญเรือน ออกซ้อ** กรรมการชมรมฯ และชาวชุมชนอื่น ๆ ร่วม ๑๐ ท่าน เข้ารับฟังรายละเอียดในการเตรียมการจัดงานวันรำลึกชนชาติมอญ อย่างสมศักดิ์ศรีชาวมอญ

ชมรมฯได้ยืนยันกับทางชุมชนว่าจะร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด โดยรูปแบบงานยึดตามที่เคยปฏิบัติมา แต่รายละเอียดทั้งหมดให้อยู่ในดุลยพินิจของคณะกรรมการจัดงานคือชมรมฯ และชุมชนเป็นสำคัญ ซึ่งสิ่งที่ทางชุมชนสามารถดำเนินการได้ทันที คือประชาสัมพันธ์ขอความร่วมมือภายในชุมชน

เนื่องจากเราียดวันเวลาทางจันทคติ โดยยึดเอาวัน แรกสร้างกรุงหงสาวดี แรม ๑ ค่ำ เดือน ๓ พ.ศ. ๑๑๑๖ เป็นวัน

ตัวแทนชาวบางชั้นหมาก จ.ลพบุรี เข้าร่วมประชุมกับชมรมเยาวชนมอญ กรุงเทพฯ วันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๙ ณ คณะ ๒ วัดชนะสงคราม กรุงเทพฯ ยืนยันความพร้อมในการจัดงานวันชาติฯ ครั้งที่ ๖๐ ปี ๒๕๕๐

ชาติฯ ซึ่งวันดังกล่าวอยู่ราวเดือนกุมภาพันธ์หลังวันมาฆบูชา ๑ วัน แต่ยังไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นวันใดแน่ โดยทางชมรมฯ จะแจ้งให้ทราบในโอกาสต่อไป

พระปัญญาวุดฒิ วุฒิกโก กล่าวว่าทางชมชนพร้อมรับเป็นเจ้าภาพด้วยความยินดียิ่ง ยินดีต้อนรับขวามอญจากทุกสารทิศ ไม่ต้องกังวลเรื่องที่พัก และการเลี้ยงรับรอง ซึ่งจะเตรียมให้มากพอสำหรับทุกท่าน

รายงานประชุมชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพฯ

วันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๙

วัดชนะสงคราม คณะ ๒ บางลำพู กรุงเทพฯ

เวลา ๑๓.๐๐ น.

วาระที่ ๑ เรื่อง ประธานแจ้งให้ทราบ

การจัดทำแบบเรียนภาษาไทยสำหรับแรงงานมอญระบบ ๒ ภาษา (มอญ-ไทย) กิจกรรมที่ทางชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพฯร่วมกับกระทรวงศึกษาธิการ ขณะนี้ต้นฉบับเรียบร้อยแล้ว อยู่ระหว่างการจัดพิมพ์ คาดว่าจะเสร็จสมบูรณ์เร็ว ๆ นี้

วาระที่ ๒ เรื่อง เสร็จญญิกแสดงสถานการณ์ทางการเงิน

นายไพรัตน์ จันทรแบบ เสร็จญญิก จัดทำเอกสารรายรับรายจ่ายประจำเดือนกรกฎาคม-สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ เสนอที่ประชุม

วาระที่ ๓ เรื่อง ประเมินผลการจัดทำวารสารเสียงรามาญ

นายไพรัตน์ จันทรแบบ หรือที่ประชุมเรื่องงบประมาณในการดำเนินกิจกรรมชมรมฯ เนื่องจากค่าใช้จ่ายไม่เพียงพอ โดยเสนอให้จัดตั้ง “สมาชิกลูปถัมภ์” โดยให้ สมาชิกที่มีความพร้อม บริจาคเงินเข้าชมรมฯ เดือนละ ๒๐๐ บาท ตกท่านละ ๒,๔๐๐ บาทต่อปี เมื่อครบปีมอบของที่ระลึกแด่ผู้บริจาค

สำหรับเรื่องนี้ที่ประชุมยังไม่มิตติที่ชัดเจนออกมา โดยฝากให้ผู้ที่จะเข้ามารับตำแหน่งประธานชมรมฯ ท่านต่อไปพิจารณาดำเนินการ

สืบเนื่องจากการจัดตั้ง “สมาชิกลูปถัมภ์” ซึ่งค่าใช้จ่ายหลักของชมรมฯ ในขณะนี้ เป็นเรื่องการจัดพิมพ์วารสาร ซึ่งมีค่าใช้จ่ายต่อหนึ่งรอบการจัดพิมพ์ (๒ เดือน/๑ ฉบับ) ประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท ดังนั้นในที่ประชุมจึงขอให้ผู้ที่มีความพร้อมเป็นผู้บริจาคประจำทุกฉบับ โดยมีผู้บริจาคในนามบุคคลและชุมชน

(รายนามผู้บริจาคทั้งหมดต่อ ๑ ฉบับ สามารถอ่านได้ที่ปกในด้านหลัง)

โดยการชำระเงินใช้วิธีโอนเงินเข้าบัญชี ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาท่าพระจันทร์ หมายเลขบัญชี ๑๑๔-๒-๑๑๘๓๑-๗ บัญชี ออมทรัพย์ ชื่อบัญชี นายองค์ บรรจุน นายบุญส่ง ไคมลอย นายไพรัตน์ จันทรแบบ

ส่วนเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยววารสารเสียงรามาญ คือ

๑. ปัจจุบันมีสมาชิกวารสารทั้งสิ้น ๒๔๕ ท่าน

๒. มีผู้เสนอให้เพิ่มเติมเนื้อหาด้ำนสังคมและการเมือง ซึ่งประเด็นนี้ติดขัดที่กองบรรณาธิการยังขาดผู้เขียนบทความ

๓. น.ส.สุกัญญา เบาเนิด ขอคำแนะนำจากสมาชิก ช่วยแนะนำบุคคลที่น่าสนใจในชมชนมอญต่าง ๆ สัมภาษณ์ลงในวารสารคอลัมน์ “คนดีศรีรามาญ”

๔. น.ส.สุกัญญา เบาเนิด แจ้งให้ที่ประชุมทราบ เรื่องโครงการจัดทำวารสาร ที่ได้เสนอของบประมาณสนับสนุนจากคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อผู้อพยพย้ายถิ่นแห่งประเทศไทย (National Catholic Commission on Migration: NCCM) ซึ่งอยู่ในขั้นตอนการพิจารณาอนุมัติ

วาระที่ ๔ เรื่อง การสรรหาว่าที่ประธานชมรมฯ คนใหม่

เนื่องจากประธานชมรมฯ คนปัจจุบันจะพ้นวาระในเดือนตุลาคม ๒๕๔๙ นี้ ที่ประชุมได้เสนอรายชื่อเพื่อคัดสรรครั้งนี้ นายองค์ บรรจุน ว่าที่ ร.ต.รามาญ สาระพันธุ์ นายบุญส่ง ไคมลอย อาจารย์ทวี แก่นดำ นายกิตติวรกุลกิติ และ นายไพรัตน์ จันทรแบบ

หลังจากที่ประชุมอภิปรายกันอย่างกว้างขวางแล้ว มีมติให้นายไพรัตน์ จันทรแบบ รับไปพิจารณาเพื่อเป็นตัวแทนคณะกรรมการเดิมเข้าสู่กระบวนการคัดสรรของที่ประชุมใหญ่ตามหลักเกณฑ์ของชมรมฯ ให้ได้บุคคลที่เข้าใจระบบการทำงาน

วาระที่ ๕ เรื่อง การเตรียมความพร้อมการจัดงานประชุมใหญ่สามัญประจำปี ๒๕๔๙

๑. กำหนดงาน ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๙

๒. สถานที่ สโมสรทหารบก (ห้องจามจุรี ๒) เทเวศน์

๓. บัตรราคา ๒๙๐ บาท แจกจ่ายให้ตัวแทนชุมชนนำไปจำหน่าย รายงานยอดจำหน่ายก่อนวันที่ ๒๒ ตุลาคม

๔. กิจกรรมภายในงาน ปาฐกถาพิเศษ มีผู้เสนอรายชื่อวิทยากรจำนวน ๓ ท่าน คือ คุณจิรภา ปัญจศิลป์ อาจารย์ล้อมเพ็งแก้ว และ มล.ปนัดดา ดิศกุล

๕. อาหารจัดเลี้ยงแบบบุฟเฟต์ เสริมด้วยอาหารมอญ
มีผู้บริจาคดังนี้

- แกงกระเจี๊ยบ และ ปลา ร้ามอญ โดย ว่าที่ร.ต.รามัญ
สาระพันธ์

- แกงบอน โดย นายบุญส่ง โคมลอย

- แกงใบมะรุมนอกกับถั่วเขียว โดย อ.อำไพ มัธมาน

๖. การแสดง จากศูนย์พัฒนาภูมิปัญญาไทยมอญ
และตัวแทนชุมชนมอญต่าง ๆ ที่มาร่วมงาน

๗. นายไพรัตน์ จันทร์แบบ เสนอให้แต่ละชุมชน
มอญ จัดนิทรรศการกิจกรรมในชุมชนของตนมานำเสนอ

วาระที่ ๖ เรื่องอื่น ๆ

๑. การจัดงานวันรำลึกชนชาติมอญ ครั้งที่ ๖๐
(กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐) วัดอัมพวัน ชุมชนมอญบางขันหมาก
จ.ลพบุรี รับเป็นเจ้าภาพ

๒. อาจารย์อำไพ มัธมาน กล่าวถึงความเลื่อมถอย
ของภาษามอญ ควรกระตุ้นผู้ปกครองและผู้นำชุมชนทุกแห่งให้
ช่วยกันกระตุ้นเตือนเยาวชนให้กลับมาใช้ภาษามอญในชุมชน

๓. นางปัทมา ขำดี กล่าวถึงกิจกรรม “ภาษามอญวัน
ละคำ” ในชุมชน และประชาสัมพันธ์งานปิดทองหลวงปู่ทอกรัก

๔. นายสุนทร ศรีปานเงิน กล่าวถึง โครงการส่งเสริมการ
เรียนการสอนระบบสองภาษา (bilingual) โดยร่วมมือกัน ระหว่าง
ม.มหิดล และกระทรวงศึกษาธิการในชุมชนมอญ สังขละบุรี
จ.กาญจนบุรี เนื่องจากเด็ก ๆ ยังพูดมอญได้ดี แต่ไม่รู้
หนังสือมอญ และเรื่องนโยบายในเวทีสหประชาชาติที่กำลังเฝ้า
มองการละเมิดสิทธิมนุษยชนในพม่าอย่างใกล้ชิด

ผู้บันทึกการประชุม นางสาวสุกัญญา เบาเนติ

ผู้ตรวจทาน นายองค์บรรจุน

.

ขอเชิญร่วมงาน

สืบสานวัฒนธรรมประเพณีไทยรามัญเมืองลพบุรี

และ

ปิดทองรูปเหมือนหลวงปู่ทอกรัก

ณ วัดอัมพวัน ต.บางขันหมาก อ.เมือง จ.ลพบุรี

โทร. ๐-๓๐ ๑๙๙-๙๑๙๙

๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๙

กลางคืน ไชนสดพระราชทาน คณะ ประยุทธ์ ดาวใต้

๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙

เวลา ๐๙.๐๐ น. ขบวนชักรูปเหมือนหลวงปู่ทอกรัก

ออกแห่เข้าเมืองรอบหมู่บ้าน

กลางคืน ลิเก ศรีราม น้ำเพชร

๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๙

เวลา ๐๖.๓๐ น. ตักบาตรพระร้อย

เวลา ๑๐.๐๐ น. ชมการแข่งขันเรือพายโบราณ

และประกวดเรือสวยงามแห่งเดียวในลุ่มแม่น้ำลพบุรี

ชมนิทรรศการวิถีชีวิตไทยรามัญบ้านบางขันหมาก

การทำขนมจีน ขนมแดงกา (๑๖๐๐๐๐)

การร้องรำทำเพลงมอญพื้นบ้าน

หมีกับรุกเทวดา

นานมาแล้ว มีหมิตัวหนึ่ง อาศัยอยู่ที่ใต้ต้นรังแห่งหนึ่ง ด้วยความสุขสบายเพราะต้นรังมีกิ่งก้านสาขาแผ่ไพศาล อยู่มาวันหนึ่งขณะที่หมีกำลังนอนหลับสบายอยู่นั้นเอง กิ่งรังซึ่งแห้งเพราะกิ่งหนึ่งก็หักลงมาถูกหมิตัวนั้นเข้า หมิตกใจกระโจนจนสะดุ้ง เพราะนึกว่าศัตรูมาทำร้าย แต่เมื่อพิจารณา ดูรอบ ๆ ตัวไม่เห็นมีอะไรนอกจากกิ่งรังที่หักลงมา หมิจึงพูดขึ้นด้วยความโกรธว่า

“ซิชะ เจ้าต้นรัง เรากำลังหลับสบายทำกิ่งหักลงมาถูกเราได้ อย่างนี้ก็แกล้งกันชัด ๆ ดีละเมื่อแกล้งเราได้ เราจะขออาฆาตไว้ เมื่อถึงคราวเราบ้างเราจะแกล้งให้เจ็บทีเดียว”

ความจริงนั้นบนต้นรังมีรุกเทวดาอาศัยอยู่ และได้ยินคำอาฆาตของหมิโดยตลอด ต่อมาพระเจ้าแผ่นดินในเมืองนั้น

มีพระราชโองการให้นายช่างไปหาไม้มาทำราชรถของพระองค์ เมื่อนายช่างได้รับพระราชโองการแล้วก็เข้าไปในป่าเพื่อหาไม้มาทำราชรถตามรับสั่ง เฝื่อนายช่างเดินเข้าไปในป่าที่หมิอาศัยอยู่ เมื่อหมิแล

เห็นนายช่างจึงเข้าไปถามว่า “ข้าแต่ท่านผู้แกล้งกล้าท่านจะไปไหนไม่ทราบ”

“เราจะไปหาไม้มาทำราชรถของพระเจ้าแผ่นดิน” นายช่างตอบ “คราวนี้เห็นจะสนใจเราแล้ว” หมินึกในใจแล้วพูดกับนายช่างว่า

“ฉันคิดว่าไม้รังเป็นไม้ที่ดีที่สุด และเหมาะที่สุดที่จะทำราชรถ ถ้าท่านต้องการฉันจะแนะนำให้ท่านสักต้นหนึ่ง”

“ดีจริง ต้นรังที่เจ้านั้นอยู่ที่ไหนละ พาเราไปหน่อยซิ”

“อยู่ใกล้ ๆ นี่เอง เชิญท่านตามฉันมาเถิด ฉันจะพาไป” หมิพูดแล้วก็ออกเดินนำหน้านายช่างไปยังต้นรังที่กิ่งหักมาถูกมันเข้า “ต้นรังนี้แหละงามนัก ขอเชิญท่านตัดเอาเองเถิด” หมิร้องบอก

นายช่างเห็นต้นรังลำต้นงามดีก็โค่นต้นรังลงมา เมื่อต้นรังถูกโค่นเช่นนั้น รุกขเทวดาที่สิงสถิตอยู่บนต้นรังก็ไม่มีที่อาศัย ต้องร่อนเร่ไปอยู่ที่อื่น และมีความโกรธแค้นหมิมาก หาโอกาสที่จะแก้แค้นหมิให้จงได้ อยู่มาวันหนึ่งรุกขเทวดาจึงแปลงเป็นชายหนุ่มไปหาช่างที่ทำราชรถแล้วพูดว่า

“ท่านได้ต้นรังมาทำราชรถแล้ว ท่านมีเชื้อกลสำหรับผูกแอกราชรถแล้วหรือยัง และท่านควรจะใช้อะไรจึงจะดี”

“ฉันก็ยังนึกไม่ออกเลยว่าจะใช้เชื้ออะไร” นายช่างตอบ “แต่ก่อนก็ใช้หนังควายเพราะเหนียวแน่นดี”

“หนังควายเป็นของธรรมดาสำหรับชาวบ้าน ราชรถของพระเจ้าแผ่นดินควรจะใช้หนังหมิจึงจะเหมาะ” รุกขเทวดาแนะนำ “แต่เราจะได้นางหมิที่ไหนละ” นายช่างซัก

“เอาเถอะ ลับมิดของท่านให้คมก็แล้วกัน ท่านจำมีตัวที่พาท่านไปตัดต้นรังนั้นได้ไซ้ไหมละ หมิตัวนั้นมีลักษณะเหมาะที่จะเอาหนังมาใช้ ขอให้ท่านไปบอกหมิขอให้หมิช่วยพาไปตัดไม้ที่อื่นอีก เมื่อหมิเผลอท่านก็จงเอามีดฟันคอหมิให้ขาด ท่านก็จะได้นางหมิมาตามต้องการ”

นายช่างได้ฟังชายหนุ่มแนะนำเช่นนั้นก็เห็นชอบด้วย เมื่อลบบมีคมดีแล้ว ก็ไปชวนหมิออกหาต้นไม้ พอได้โอกาสก็ฟันหมิตาย

เรื่องนี้มีคำกล่าวของมอญบทหนึ่งว่า “อาศัยร่มอย่าพึ่งกิ่ง” หมายความว่าอย่าคิดเนรคุณต่อผู้มีพระคุณ ดุจดั่งหมิคิดร้ายต่อต้นรังที่มันเคยอาศัยร่มเงา และในที่สุดมันก็ต้องตาย

บรรณานุกรม: ศ.พลายน้อย. (๒๕๓๘). นิทานมอญ.

ဒုတိယသုဝဏ္ဏဘုမ္မ (သာသနာ ၁၄၃ BC 401)

နုကီလက်ထက်သို့အင်္ဂုရရာဇာ ပဲ့ BC 407 ရှိသည့် ပထမသုဝဏ္ဏဘုမ္မလီလင်အာ နုကီဘဲကပ်သင်္ဃာတိတို့ မြို့ဟံဂမ္ဘိုင် ပြီးဒေးအာပီညးကိုညးအိုတ်ရ၊ နုကီလံအာဂွံပိုင်တြသွာံတဲ ပဲ့သက္ကရာဇ်သာသနာ ၁၄၃ BC 401 ရှိသို့ဗလဒေဝရာဇာ ကော့ဂွကျာ်ရမ္မဝတီဒေဝီ ဟွံပွဲလ္လင်ညးမပြီးဒေး သေသွေဟံဒိုင် တံဂ်တဲ ထပ်ကလောင်ဒက်ဟွံနုသုဝဏ္ဏဘုမ္မပွဲဝါပွန်ရ၊ သိုင်ပွဲ ဒ်ဒေသောတ်သိုင်အင်္ဂုရရာဇာ ဒ်ကောန်သိုင်ဓမ္မဒဇ္ဇ သောတ် အိုတ်မဒ်ရ၊ ပဲ့လက်ထက်သိုင်ပွဲကောန်သုဝဏ္ဏဘုမ္မ ဂမ္ဘိုင် ဟိုတ်နုဒေးကျင်လင်ဘဲမ္မံတဲ ညီသာဗွဲမလောန်သိုက်လျိုင် ပတေသိုင်ကော့ကော့ရ သိုင်လောင်သိုက်နုကီညာဏ်ညာမစိကွေးတဲ ကာလဟွံနုသုဝဏ္ဏဘုမ္မ စီဒွာလင်ဘဲနာနာသ် ဒက်ဟွံနုလင်ကွာင် တုဒ်ဝါနုဗွဲမခိုင်ကျိက်ကိုရ ဒွာသုဝဏ္ဏဘုမ္မလောင်ရဲလင်ဒွာဒေးရးလွှ၊ဒီ ကဝက် တိဗလးကဝက် သွက်သောံဗွဲဘဲသုဝဏ္ဏဘုမ္မကိုရ၊ ပဲ့ လက်ထက်သိုင်ပွဲ ဂကူအရိုင်စဖျုန်မိုဟ် ဂကူသမေင် မန်တံ ကော်ကဏ္ဍာသုဝဏ္ဏဘုမ္မ ထပ်ကလောင်မံက်တိုန်ညီညဟွံနုရ၊ ဂကူအရိုင် တံဂ် ခေတ်စောစပ် ပတေကော်လင်ဂွံစဖျုန် ဒေတာဝ်သိုင်မွဲး ခိုဟ်စကိုခေတ်ရောင်၊ သိုင်လောင်တင်စွေဟ် ကျင်ဗွဲမဗိုန်ဗတ်တဲ သုဝဏ္ဏဘုမ္မရောင်ဆာဲဂိုလဟိုတ်တိုန်ပွဲဝါပွန်ရ၊ သိုင်ပိုင်ပိုင်ပိုင်သုဝဏ္ဏဘုမ္မ ၃၈ သွာံတဲ ပဲ့သာသနာ ၁၈၁ BC 363 ရှိစုတိစာသွာံရ။

နုကီသိုင်မုၢ်ယုၢ်သီရိရာဇာကော့ဂွကျာ် ဘဒြာဒေဝီ ဆက်ပိုင်ပြီအာ အတိုင်မအံက်ဇကုတဲ ပဲ့သာသနာ ၂၁၁ BC 333 ရှိစာသွာံပွန်ရ။

ပဲ့သွာံဂ်ပွန် သိုင်ဇောတကုမ္မာရာဇာကော့ဂွကျာ်

အဂ္ဂဝိမာလာဒေဝီဆက်ပိုင်အာပြီ ဗွဲမဗိုဟ်လလံဟံ တွေင်တွဟ်မ္မံသတ်တဲ ပဲ့သာသနာ ၂၂၆ BC 318 ရှိထပ်စာသွာံ ပွန်ရ။

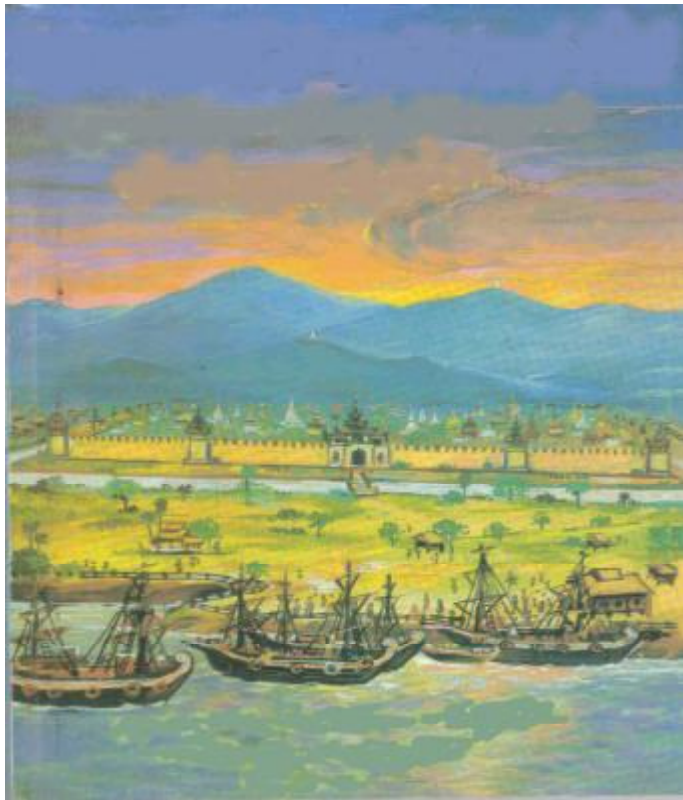
နုကီတဲသိုင်သီရိမာသောကရာဇာကော့ဂွကျာ်ဓမ္မာဒေဝီ ဆက်ပိုင်ပြီအာပွန်ရ။

ပဲ့လက်ထက်သိုင်ပွဲပရေင် တွေင်တွဟ်ဟ် ကျိန်တိုန် ဗွဲမဂိုင်ဂွင်ကိုရ၊ ပဲ့မိမာသုဒ်ဗွဲ သုဝဏ္ဏဘုမ္မလောင်စဗိုဟ် ကွာကျင် ဒ်ကျင်အင်လှာညီညကိုရ ပဲ့အခိုင်ဂ် ပဲ့သုဝဏ္ဏဘုမ္မ သုဝဏ္ဏဘုမ္မလောင်သိုင်စဏ္ဍာသောက ကျိန်သိုင်ပိုင်သုဝဏ္ဏဘုမ္မ ထောံဂလာကွေင် ကော်ဂးပေါပွာန် ကာလိဂီ ကဗျိုင်ကမိုင် ဗွဲမဇော့ကိုဒြဟတ်တဲ မဟာဇန်ကောန်သုဝဏ္ဏဘုမ္မတံဂ်ပိုင်ဒ် ပီညးကိုညးပြီးဒေးအာအိုတ်ရ၊ ကောန်မန်သုဝဏ္ဏဘုမ္မတံလောင် ဟိုတ်နုအသိုင်ကုဗျိုင်ကိုသုဝဏ္ဏဘုမ္မတံ ကောန်ဒ်ပွာန်အိန္ဒိယတံ ဗွဲမဂိုင်ဂွင်ပြီးစိပ်ကျင် အကြာပိုင်ပိုင်သုဝဏ္ဏဘုမ္မကိုရ၊ ဟိုတ်နု ဂလာ ကာလိဂီစိပ်ကျင်တဲ ယေန်သွာင်ပြဓေဏီမန်ဇေတ်တံတံဂ်

မိုရအာ... ..

ကဏ္ဍာပိုကောန်ဂကောံ ရမ္မာင်မန် တံညးဂမ္ဘိုင်အာ တဲဏံ ဟိုတ်နုအစောန်ကြိတ်လိမ်ရမ္မာင်မန်ပိုတံ ခတဲကဝါက် ပလံင်ဗျိုင်ပိုကောန်ဂကောံပိုတံအလံအိုသိုတဲ ပိုဂံသိုညာတ် ညးညံမ္မံဝါ မ္မံအခိုင်ပွန်ရ၊ ဒ်ဂုဏ်ဖိုသ်ဏံဂံမံက်ကျိန်ကျင်ဒိုင် ဇာပ်ပလောင် ဓါဂိတုမ္မံဝါ ပိုတံထောက်ကိုသွေးထိုင်သး ဂကောံ သုတ်ဝတ်ဗွဲမန်သုဝဏ္ဏဘုမ္မ ပဲ့တောင်ရ။

ပဲ့လိမ်ရမ္မာင်မန်ပိုတံကွပ်ပန်တေဂ် ပိုတံဂံလူတ်ဗ် ကျင်လင် ပရေင်ဝင်မန်တြေတ်ဟ် ပရူပရာသိုင်ပိုင်ပြီ သုဝဏ္ဏဘုမ္မ သုဝဏ္ဏဘုမ္မတဲ ကွပ်ဏံမွဲး ပိုဆက်လူတ်အာ ပရူသိုင်သုဝဏ္ဏဘုမ္မ သုဝဏ္ဏဘုမ္မပွန်ရောင်။

ပိုသွေဟ်ဂျင်ကောံကွာင်သုဝဏ္ဏဘုမ္မတြေတ်

ဗိုရပ်ကွာင်ချင်သုဝဏ္ဏဘုမ်နု BC ခိတ် 400 တေ

စထဲနဲရ်ကျင်ကိုယေန်သွာင်ဂလာတံရ၊ ရံင်ကိုဟိုတ်သံဃာ်တံ
ဂကူမဲ့ကိုမဲ့ မံင်ထဲနဲရ်တံဂ် သွကိုယေန်သွာင်အခိုက်ကွာ
ပြဝေဏီလီုလံာ်နဲရ်အာမာန်ရ၊ ပေါပွာန်ကာလိဂီတုဗက်ဂ်
သိုင်ဂလာ စဏ္ဍောသောက လျိုင်သျှိုက်ဗုဒ္ဓဘာသာတု ကိုသွူးဇူး
သာသွာ ကိုရာမ်ပြာ်ထောံခမီသင်ဗွဲမၞိၤဂၢ်ဂၢ်ရ၊ ကိုကောံခရီ
သွဉ်ပေါသ်ခမီ သင်လိဟ်တြုပြ ကောဇိုကိုဉ် (၁၀၀၀၀၀၀) မၞိၤရ၊
ပွဲဂ်မှာထေရ်မောဂ္ဂလ ပုတ္တတိဿ သွညှိုပ်ညွတ်နတ်လ္လောဝ်
ခမီသင်ဂမၞိၤတု တံခရ်ကဋ္ဌာဝတ္ထုရ နှုဂ်သိုင်စဏ္ဍောသောက
သွဒကါတု ရဲစ်ကောတ်ခမီတုအရှန်လီုဇကု ကိုဟွန်တတိယ
သံဂါယနဇော် ပွဲဘာအသော ကာရာမ် ချင်အိန္ဒိယပိုင်ဒွိတ်
ဂိတုရ၊ သွသံဂါယနတု ရဲစ်ခမီသွက် သော့ပွန် သာသွာပွဲချင်ရး
တုဟ်ဟ်ဒွိတ်ဌာနရ ပွဲဒွိတ်ဌာနရ ချင်မန်လေဝ်ပါလုပ် မွဲဌာနကိုတု
သောဏထေရ် ဥတ္တရထေရ် ဇော်ဟွန် ပွဲချင်သုဝဏ္ဏဘုမ်ရ၊

အခိင်ဂ်ဂကူအရိုင်ကောံဂး ကဋ္ဌောဉ်သုဗ္ဗေမ္မံမ္မံကြမ်ကြ
လုပ်ရပ်စဉ်ကောန်ဇုာ်ပွဲချင်သုဝဏ္ဏဘုမ်တု သောဏထေရ်
ဥတ္တရထေရ် ထူးရုပ်မနုဿိဟ (ရုပ်မိဟ်ဇာဒိသိုင်) တု ကဋ္ဌော
ဗ္ဗေမ္မံဟ်ဗေက် ဂြိပ်ဒဲကွေံအာရ၊ စနုဂ် ကောန်ချင်ကွာန်တံရဲ
သော်တရုပ်မနုဿိဟဒိုလုဟ်ရ၊ မှာထေရ်တံဂ်ဗြဟ္မဇလ သုတ်တု
ကောန်ချင်ကွာန်တံ ဂံခရ်သွခမီဗွဲမၞိၤဂၢ်ဂၢ်ရ ချင်သုဝဏ္ဏဘုမ်
လေဝ်သာသွာတ်တက်ကျင် ဗွဲမဇော်ကို ဗြဟတ်ပွန်ရ၊ သွ

ပွမ်နှုဂ်တု ခမီသင်မန်ဂမၞိၤ ကိစ္စသုဉ်ပေါသ် ပွိုန်ပယုင်လုတ်
ပရိယတ်တံဂ် အတိုင်မူတတိယသံဂါယနဇော် ဗ္ဗောတ်သုဇာယံ
အာတု သိုင်သီရိမာသောကသွဒကါကိုခမီသင်မန်ဂမၞိၤပွိုန်
သံဂါယနသုတ် ပွဲချင်မန်ပိုတ်အလန်ပထမကိုရ၊ နှုဂ်သိုင်ကိုလပ်
ကတိကဝတ် ကွမ်သွာံမ္မံအလန် ဒုပွိုန်သံဂါယနသုတ်ပွဲချင်
မန်ရောင်၊ အခိင်ဂ်ပွဲတ္တံသိုင်ဗိုတေံ သိုင်ဒေဝါနံဒွိသိုင်မဟာ

ဗိုရပ်မနုဿိဟကောံဂါထာ၊ မန်ချင်သုဝဏ္ဏဘုမ်ဂမၞိၤ
ရဲသော်သုဗ္ဗေမ္မံဒိုင်အိုတ်ရ

ထေရ်မဟိန္ဒ ဟူသော သာသနာတော်တော်ရောင်ဆောင်ခွင့်တို့ ပဲ့ သာသနာ ၂၃၇ မဟာထေရ်ကျော်သို့ ဖိနပ်ကျပ်ပန်းဇာပန်းဖိနပ် နှုတ်အိမ်ဌာန် ခွဲကျပ်ဏ်အာစိုပ်ခိုပ်ဒေါက်ဒွဲဒွဲ သာသနာကျပ် ဂွံဇော်မောင်အာအခါနိဂတတော်ရောင်ဂးတို့ ဗလးနင်နူသွေဟ် ဇေယျကောလတော်ရ၊ ကျပ်ပန်းဖိနပ်ကျပ်ဒေါက်ဒွဲသွေဟ်တခေင် (ရခေင်) မွဲဇကု၊ မွဲဇကုပုန်စိုပ်ချင်ကျပ်ခရ် ဒွဲကျပ်ပုန်လှိုပဲ့ချင်မန်၊ မွဲဇကုပုန် စိုပ်ထွဲ ဒွဲကျပ်ထွဲ၊ မွဲဇကုစိုပ်ကျပ်ခမိ ဒွဲကျပ်ခမိ ဒယုတ်ပြာကတ် ခွင်ဒိုလှိုဟ်ဏီရဂ်၊ ပွဲလိခိဝင်မန်ဂမ္ဘိုင်ချူစွဲလပ် သာသနာဆိုင်ကေတ်ရ၊ သိုင်မန်သီရိမာသောကရာဇာဝံ ပဲ့သာသနာ ၂၇၉ BC 265 ဂ်စအာသွပ်ရ။

နူဂ်သိုင်ဥဒယရာဇာကျော်ဂွံကျပ် သုရစိဒေဝီ ထပ် ပကင်ရင်အာအတိုင်မအံက်ဇကုတို့ ပဲ့သာသနာ ၃၀၅ BC 239 ဂ်ထပ်စအာသွပ်ပုန်ရ။

ပဲ့သွာဂ်ပုန်သိုင်ပုန်ထပ်တို့ ပိုင်ပြီအာပုန်ရ၊ ပဲ့လက်ထက် သိုင်ပုန်တိုက်နုကတိကဝတ် အပါနော်ဇကုဗွန်ကျင်လပ်ကွမ်သွာ မွဲဝါ ဒေယျိန်သံဂါယနပေင်ကျင်တို့ပဲ့သာသနာ ၃၃၆ BC 208 အလိုသိုင်နိမန်နင်သင်အလုံအာဏာစက် သုဝဏ္ဏဘုမ်မွဲတို့ ကိုဗ္ဗားဇူးသာသနာကိုပုန်ဒုတိယသံဂါယနသွတ် ပဲ့ချင်မန်ရ၊ ခွဲပုန်ဂ်ပဲ့ဘာကေလာသ ဒေသအယသွာတော်မဒ်ရ၊ သိုင်ပွဲ သာသနာ ၃၆၁ BC 183 ဂ်စအာသွပ်ပုန်ရ။

နူဂ်သိုင်အဇိန္ဒကရာဇာကျော်ဂွံကျပ် သုဘဒေဝီ ဆက် စိုန်ပြမာန် ပကင်ရင်အာချင်ပုန်ရ၊ သိုင်ပွဲဟံးဒေဝီတိုက်အခိုက် ကွာမန် မဟိန္ဒလှိုဗ်ထွဲဗယိ ရှေ့သေ့ဒေဝီတီဩ သင်အရက် သုရာ လှေတံင်တဲအခိုင်ဗွဲတံတို့ သိုင်ကိုဗ္ဗားဇူး ပလိုပလတ်တရ ဓိုန်ဂ်လေဝ် ပလိုပလတ်ဟံးမာန်ရ၊ ရင်ကေတ်ကို ခွဲဏ်တို့ အခိုက် ကွာလှေဗ်ကို အခိုက်ကွာလှေဗ်ပေါဗွဲမဟိန္ဒသွာဒွက် ပေါဇာတ် တံကို နွံကျင်ခွင်ဗွဲမလံလ ကာဖါရောင်ဂ်ဂွံတီကေတ်မာန်ရ၊ သိုင်ပွဲလေဝ် ပဲ့သာသနာ ၄၀၄ BC 140 ဂ်စတိစအာသွပ်ပုန်ရ။ ပဲ့သွာဂ်ပုန် ကောန်သိုင်မဟာသာလရာဇာ ကျော်ဂွံကျပ် သီဝလိ ဒေဝီ ဆက်ပိုင်ပြီအာပုန်ရ၊ ပဲ့လက်ထက်သိုင်ပွဲ အတိုင်ဂတ်ပိုင် သိုင်တမ္ဘာ ပဲ့သက္ကရာဇ်သာသနာ ၄၃၆ BC 108 ပေင်ကျင် ကွမ်သွာတို့ ဒေသသံဂါယနမွဲဝါပုန်ရ၊ သိုင်လေဝ် သွတ္တိပိဋ ကိုအာတွသုရိယဂုတ္တတို့ နိမန်နင်သင်မသုန်တို့ရဲမန်ကိုသွ တတိယ သံဂါယနသွတ် ပဲ့ချင်မန် ခွဲဘာကေလာသ ဒေသ အယသွာ ပဲ့ချင်သုဝဏ္ဏဘုမ်ရ၊ လက်ထက်သိုင်ပွဲ ပဲ့ထွဲသိုင်ဗို တော် သိုင်ဒုဋ္ဌဂါမဏိ ပျိုက်သရိဟ် ထောံဂလာကျော်တို့ ဗရိုလဟို ပျိုက်သာသနာ သိုင်ကိုဒါနိဘာခရိတ် ဂျဟ်မးဒွိတ်အသင်ဗဲ (၉၀၀၀၀၀၀၀၀) ဂ်အာဝင်တံချူလပ်ရ၊ ပဲ့သွင်စရိတ်သုဘာဂ် ညးတံဘိက်နိမန်ခမိသင် ဗိုပိဋ္ဌာန ချင်သုဝဏ္ဏဘုမ်လေဝ်ပါလုပ်

မွဲဌာနကိုတို့ သိုင်မဟာသာလ ချပ်ပုန်ကုအာတွသုရိယဂုတ္တ ဗလးဏာခမိသင်မန် ဒွိတ်ဋ္ဌက်တြလီ (၉၆၀၀၀) က္ခအာချင်သိုင်ဗိုတော်ကိုရ၊ လက်ထက်သိုင်ပွဲ ချင်ရမ် (ရောမ) ကျော်ချင်စိန် (ကြက်) လှဲဂတး ခွင်ဗွဲကန်ကိုတြတိုက်အိုတ်ရ၊ ဟိုက်နုချင် တိုက်အာရ လွှာဝ် ရှသံင်ဒ်ပွာန် ဂွံင်ဗွဲကညးတံကွာတ်အာတို့၊ ပဲ့ BC 148-97 ဂ် သိုင်စိန် ဟက်ဂူထီ ဖံက်ဂွံင်တိုက်တော်ကျော်အာ ချင်မန် စိုပ်အိန္ဒိယ ဂေါဟတ် (ကာမရူပ) တော်ရ၊ ဟိုက်နုဂွံင်တိုက် တံတို့ ဂကုပျူတံ ဖျော်ကျင်နုကုန်ဒိုတီဗက် လုပ်စိုပ်ကျင်ချင်မန် ရောင်ဂ် အာဝင်တံခန်ကွက်ချူလပ်ဂ်ဂွံဆိုင်ကေတ်ရ။ သိုင် မဟာသာလဝံ သာသနာ ၄၄၇ BC 97 ဂ်စတိအာရ။

နူဂ်သိုင်ဥရုဏ္ဏရာဇာကျော်ဂွံကျပ်ပြဘာဝတီဒေဝီ ထပ်ပိုင်ပြီတို့ စတိအာပဲ့သာသနာ ၄၆၃ BC 81 ဂ်ရ။ မွဲအဆက် ခပ် သိုင်နရသုရရာဇာ ဂွံအာယုက် ၁၃ သွာ တိုန်နန်နု အဝယ်သေတ်သွတ် သိုက်နုကိုသတ္တိဗျတ္တိတို့ ပကင်ရင်ချင်ဟံးဂွံ ဆောတ်ယောင်၊ အုပ်စုပ်အာဗွဲချိုဟ်ကေက် ပျိုင် ၃၇ သွာတို့ ပဲ့သာသနာ ၅၀၀ BC 44 ဂ်စအာသွပ်ရ။

မွဲအဆက်ပုန်ဂ် သိုင်မဟာဘဒြရာဇာ ကျော်ဂွံကျပ် သုဘဒ္ဒဒေဝီဆက်ပကင်ရင်အာတို့ စတိအာပဲ့သာသနာ ၅၀၇ BC 37 ဂ်ရ။

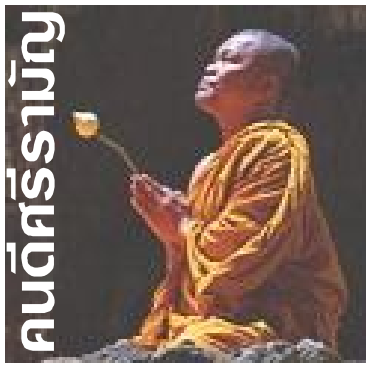

เสาชิงช้า - ชงตะขบ
มอญปากลัด

จำหน่าย และรับสั่งทำ เสาชิงช้า ชงตะขบ ผ้าถุง โสร่ง เข็มกลัด ปิ่นปักผม และสิ่ง
 ติดต่อกับ: **ปริญญญา ฤสปรภากร** ระบุถึงนาย กุณิศพรภากร กุณิศพรภากร
 เลขที่ ๑๗๓๔ ถนนลัดตะขบ ตำบลตะขบ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๑๓๐
 โทรศัพท์. ๐-๒๔๖๔-๖๒๙๒, ๐-๔๐๐๖-๔๗๙๗

 เอ็ม.ที.ทัวร์ แอนด์ แทรเวล
M. T. Tour and Travel

กิตติ วรกุลกิตติ ระบุที่ติดต่อ: ๐๖-๒๕๓๕-๗๖๖๖
 ๖๕/๓๕ หมู่ ๔ ต.ลำปลายมาศ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี ๑๑๑๓๐
 โทรศัพท์. ๐-๒๕๔๗-๕๕๑๑, ๐-๑๑๑๕-๗๕๔๖

สุ กั ญ ญา เ บ า เ นี ด

ป้าดารา: แก่นนำการอนุรักษ์ วัฒนธรรมประเพณีมอญ

นางดารา สนมะมิ ชุมชนวัดบ้านไร่เจริญผล (ทวารัฎฐ์ ฐิติวชิรธรรมาภรณ์)
กับรางวัลประกาศเกียรติคุณ “คนดีศรีอำเภอมือ” ประจำปี ๒๕๔๘

ชุมชนวัดบ้านไร่เจริญผลเป็นชุมชนมอญเก่าแก่มากช้านาน ตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ตั้งอยู่ริมคลองมหาชัย*** จังหวัดสมุทรสาคร ด้วยความเป็นชุมชนมอญที่อยู่ท่ามกลางกระแสความเจริญจากภายนอก ที่นับวันจะรุกคืบเข้าครอบครองพื้นที่

รับมอบรางวัลประกาศเกียรติคุณ “คนดีศรีอำเภอมือ”
จากนายธีระบุญ โปบุคดี ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรสาคร เมื่อวันที่
๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ทำให้ชุมชนมอญแห่งนี้ต้องต่อสู้กับกระแสการเปลี่ยนแปลงอย่างหนัก ถ้าวัดนี้ไม่มี“ป้าดารา” ความเจริญจากภายนอกก็อาจจะกลืนกินความเป็นมอญของชุมชนแห่งนี้ไปหมดสิ้น

ป้าดารา หรือ **นางดารา สนมะมิ** คือสตรีผู้เป็นแก่นนำในการอนุรักษ์ฟื้นฟูขนบธรรมเนียมประเพณีมอญของชุมชนวัดบ้านไร่เจริญผล มิเพียงเท่านั้นยังเป็นผู้ที่ได้รับเป็นคัดเลือกให้เป็น “คนดีศรีอำเภอมือ” ประจำปี ๒๕๔๘ จากสภาวัฒนธรรมอำเภอมือสมุทรสาคร สาขาค่านิยมคุณธรรม ค่านิยมพึ่งตนเอง ประหยัดอดออม ระบียบวินัยและเคารพกฎหมายฯ โดยมีผลงานดังนี้

๑. เป็นผู้นำชุมชนที่สนับสนุนและอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีไทยไว้อย่างยอดเยี่ยม
๒. เป็นแก่นนำในการอนุรักษ์ประเพณีการเล่นสะบ้า ทอย สะบ้าดีด และตะแยมมอญของชุมชนวัดบ้านไร่เจริญผลไว้อย่างเหนียวแน่น
๓. เป็นผู้สนับสนุนการกีฬาแบบไทยในเทศกาลสำคัญ และสนับสนุนกิจการด้านศาสนาเสมอ
๔. ได้รับคัดเลือกจากจังหวัดให้นำสะบ้าทอย สะบ้าดีด และตะแยมมอญไปสาธิต ณ พิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้ง จังหวัดนครปฐม

ป้าดารานั้นเกิดและเติบโตในชุมชนมอญแห่งนี้ จึงได้พบเห็นความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เช่น เด็กรุ่นใหม่ในหมู่บ้านไม่ใส่ใจที่จะพูดภาษามอญ ซึ่งก็เป็นวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นในชุมชนมอญทุกแห่ง แต่บางครั้งก็โทษเด็กรุ่นใหม่ฝ่ายเดียวไม่ได้ การกล่อมเกลางของผู้ใหญ่ น่าจะมีส่วนสำคัญด้วย ป้าดาราจึงตระหนักในเรื่องนี้ พยายามปลูกฝังโดยเริ่มจากการใช้ภาษา

“ถ้าพูดมอญฟังมอญไม่รู้เรื่อง ก็ไม่ต้องกินข้าว ถ้าพูดไทยก็ต้องกินอะไร ยังไงก็ต้องพูดมอญไว้ก่อน หลานของป้าอายุประมาณสองขวบป้าก็จะพยายามสอนให้พูดภาษามอญ บังคับให้พูดมอญไม่ให้พูดไทย ใครไม่รู้ภาษามอญจะโดนตี ถ้ายังพูดไม่ได้ไม่เป็นไร ยังไงก็ต้องฟังภาษามอญให้รู้เรื่อง สิ่งที่รักษาง่ายที่สุดก็คือภาษา รong มากี่เรื่องแต่งตัวไปทำบุญวัดเนี่ย...น้องผ้าถุงก็ไม่ยากเท่าไรหว่า ถ้ารีบจริง ๆ ผ่าสไปไม่มีก็ไม่เป็นไรมีผ้าถุงกับเสื้อก็พอแล้ว ถ้าน้องกางเกงก็ต้องไปวัดหрок...อยู่บ้านดีกว่า”

จุดเริ่มต้นคือเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ได้มีวีธีพื้น
การเล่นส่บ่่า ทั้งส่บ่่าทอยและส่บ่่าดิด (ส่บ่่าหนุ่มสาว) ซึ่ง
ได้หายไปจากชุมชนประมาณ ๓๐ ปีมาแล้ว ป๋าตารายังจดจำ
ความรู้สึกครั้งสนุกสนานในช่วงเทศกาลสงกรานต์ได้เป็นอย่างดี
และต้องการให้บรรยากาศในอดีตหวนคืนมาอีกครั้ง ป๋าตารา
ได้จึงเริ่มชักชวนคนในครอบครัว ญาติ เพื่อนบ้าน มาร่วมเล่น
ส่บ่่าในเทศกาลสงกรานต์โดยเล่นที่บ้านก่อน สำหรับเครื่อง
ดนตรีประกอบวงส่บ่่าได้ถูกปัดฝุ่นออกมาใช้ ขณะเดียวกันคน
เฒ่าคนแก่ผู้สูงวัยได้แสดงฝีมือกันอีกครั้ง

ต่อมาผู้นำชุมชนได้เล็งเห็นความสำคัญจึงเข้ามาสนับสนุนงบประมาณและจัดให้มีงาน “รวมใจลายดอก” ในช่วงเทศกาลสงกรานต์ขึ้นเพื่อส่งเสริมกิจกรรมภายในชุมชน จัดขึ้นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ตั้งแต่นั้นงานรวมใจลายดอก จึงนำการเล่นสละบ้ำรวมเป็นส่วนหนึ่งของงาน การเล่นสละบ้ำตามบ้านจึงย้ายไปเล่นที่วัดซึ่งเป็นสถานที่จัดงาน บ้าดาราพูดถึงเรื่องนี้ว่า

เวลาจะเล่นนำมารวมวง และเมื่อเล่นเสร็จก็จะเก็บไว้ที่บ้านใคร บ้านมัน เครื่องดนตรีก็มี จะเข้ ขลุ่ย ซอด้วง ฉิ่ง กลอง ต่อมา เครื่องดนตรีชาวดตุงทูลดทูลมลง ทางอบต.ก็เลยออกเงินให้ ช่วยทั้ง ค่าเครื่องดนตรี ค่าแต่งตัว ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับงาน และก็เก็บไว้ เป็นของส่วนกลาง”

ในช่วงระยะเวลาหลายปีมานี้เป็นที่ยอมรับกันในระดับ
จังหวัดสมุทรสาครว่าชุมชนวัดบ้านไร่เจริญผลสามารถรักษา
วัฒนธรรมประเพณีมอญไว้ให้คงอยู่จากจุดเล็กๆ เพียงเพื่อต้อง
การรักษาสิ่งดีงามของมอญไม่ให้สูญหายไปจากชุมชนนำไปสู่
การเป็นชุมชนที่เข้มแข็งทางวัฒนธรรมเป็นการนำ “ทุนทางวัฒนธรรม” ที่มีอยู่มาปรับใช้และพัฒนาให้ทันต่อเหตุการณ์ความ
เปลี่ยนแปลงทางสังคมภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์

“ตอนแรกก็ยังไม่ได้คิดไกลไปมาก แค่อยากให้นมที่บ้านในวันนั้นมีอยู่ในแต่ละปีเท่านั้น ถ้าไม่มีมันก็ไม่มีลูก สงกรานต์ก็จะไม่เหมือนสงกรานต์...คนไทยเดี๋ยวนี้เบียดเบียนเยอะเหลือเกิน ถึงพวกเราเล่นหรือร้องไห้เขาฟัง เขาไม่รู้เรื่องก็ช่างเขา พวก

ป้าดารา กับ ลูก ๆ หลาน ๆ ในชุดแต่งกายแบบมอญ

เราสู้กันก็พอ การที่มาเบียดเบียนคือความเจริญเข้ามามาก เช่น โรงงาน บ้านจัดสรร ทาวเฮ้าส์ ซึ่งเป็นคนที่อื่น คนต่างถิ่นทั้งนั้น ที่เข้ามาอยู่ มอญเราก็อยู่ตามหมู่บ้านนี้เท่านั้นเอง แหะละ”

กระแสโลกาภิวัตน์นั้นเป็นกระบวนการสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในทุกบริบทตลอดจนการพัฒนาประเทศที่เน้นการเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญส่งเสริมสถานะบริโภคนิยม รวมไปถึงความเปลี่ยนแปลงในการอธิบายความเชื่อเรื่องบาป บุญ อกุศลชาติ และอนาคตชาติ โดยเห็นว่าใครมีเงินมาก เป็นคนมีบุญหรือผลบุญในอดีตชาติส่งผลให้เป็นเช่นนั้น โดยไม่ได้พิจารณาถึงพฤติกรรมแวดล้อมหรือวิธีที่ได้มา คนในสังคมจึงเริ่มหาเงินด้วยวิธีการแปลก ๆ กระทั่งต่อจากรัตประเพณีและศีลธรรมอันดีของสังคม เช่น การประกอบอาชีพกรรม สิ่งเสพติด อบายมุข คำประเวณี ค่านิยม ปัญหาสังคม เหล่านี้กระทบในทุกภาคส่วนทั้งระดับสังคมเมืองและสังคมชนบท หลายชุมชนได้พยายามหาทางเลือกใหม่มองหาสิ่งดีงามในอดีตเพื่อนำมาฟื้นฟูอนุรักษ์ส่งเสริมและพัฒนาให้เป็นจุดแข็งของชุมชน นับว่าเป็นการต่อสู้กับกระแสการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอีกหนทางหนึ่ง

จากการอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีมอญของชุมชนวัดบ้านไร่เจริญผลนั้นได้เป็นการประชาสัมพันธ์ความเป็นมอญให้เป็นที่รู้จักในวงกว้าง และอาจกล่าวได้ว่าการรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีนั้นเป็นรักษาความเข้มแข็งของชุมชนเอาไว้ด้วย ดังนั้นกลไกสำคัญคือ “แกนนำ” ที่ต้องเป็นบุคคลที่มีจิตสำนึก ประกอบกับมีจิตสาธารณะเป็นที่ตั้ง ซึ่งป้าดาราก็มีสิ่งเหล่านี้ อย่างครบถ้วน และมักจะเปรียบกับบุคคลอื่นอยู่เสมอ ๆ ว่า

“...ก็พูดอยู่บ่อย ๆ นะ ถึงไม่ชอบก็ต้องชอบ ถ้าไม่มีเราทำแล้ว ต่อไปจะทำยังงัยกันเพราะมันเป็นหน้าที่ ประเพณีมอญเราไม่ได้มีมากมาย การอนุรักษ์ไว้มันก็ไม่ได้เป็นเรื่องที่หนักหนา”

ในวันนี้...ป้าดาราด้วยวัย ๕๔ ปี กับหน้าที่ของการเป็นผู้นำ ในการอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีมอญ ผู้ไม่เคยเหน็ดเหนื่อยและย่อท้อ บ่อยครั้งที่ต้องไปเผยแพร่วัฒนธรรมในที่ต่าง ๆ ป้าดาราไม่เคยรับเงินค่าจ้างเพราะไม่ได้ทำเป็นอาชีพ แต่ที่ทำไปเพราะใจรักและภูมิใจที่จะแสดงให้คนอื่น ๆ เห็นวัฒนธรรมประเพณีมอญเท่านั้น ป้าดาราใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายและสุขสงบท่ามกลางลูกหลานญาติพี่น้องที่เป็นกำลังใจ และเป็นกำลังสำคัญในการสืบทอดเจตนารมณ์และร่วมกันอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีมอญของชุมชนวัดบ้านไร่เจริญผลต่อไป

*****คลองมหาชัย หรือ คลองมหาไชย** เป็นคลองขุดตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา มูลเหตุจากเรื่องพันท้ายนรสิงห์ ในสมัย สมเด็จพระสรรเพชญ์ที่ ๘ (พระเจ้าเสือ พ.ศ. ๒๒๔๖-๒๒๕๐) เพื่อลดความคดเคี้ยวของคลองโคกขาม เริ่มต้นจากคลองด่านวัดหัวหมู เขตเมืองธนบุรีจนถึงคลองโคกขาม เรียกว่า “คลองพุทธเจ้าหลวง” ขุดต่อจนเสร็จในสมัยสมเด็จพระสรรเพชญ์ที่ ๙ (ขุนหลวงท่ายสระ พ.ศ. ๒๒๕๑-๒๒๗๕) เมื่อครั้งที่เสด็จมาทรงเบ็ดที่ปากน้ำเมืองสาครบุรี โปรดฯให้พระราชสงครามเป็นนายกอง กะเกณฑ์คนหัวเมืองปักชำใต้ โดยฝรั่งเศสกองกำลังดูให้ตรงปากคลอง ปักกรุลงเป็นสำคัญ ยาว ๓๔๐ ใต้ขุดคลองลึก ๖ ศอก กว้าง ๗ ขุด ๒ เดือนจึง เสร็จ (**คณะกรรมการฝ่ายประมวลเอกสารและจดหมายเหตุ, วัฒนธรรม: พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์ และ ภูมิปัญญา จังหวัดสมุทรสาคร (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, ๒๕๔๔) หน้า ๔-๕.**

.....

สัมภาษณ์: **นางดารา สนกะมิ** ณ บ้านเลขที่ ๓๓ หมู่ ๕ ตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอมะเข่ จังหวัดสมุทรสาคร วันที่ ๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๗

ขอขอบคุณ: **นายเกษม สุตดี** นักวิชาการวัฒนธรรม ๗ ว. สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดสมุทรสาคร ที่กรุณาแนะนำ

นิตฺยานุสาสนี

ฉลวณฺโณภาวณฺ

พระมหากรณ ญาณจาโร

คติคำสอนเป็นคำสั่งสอนที่ผู้เฒ่าผู้แก่ในแต่ละท้องถิ่น ได้ยึดถือเป็นแนวทางประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวัน และ สอนลูกสอนหลานให้ดำรงตนในทางที่ถูกต้องตามจารีต ประเพณีของบรรพชน คติคำสอนจะแฝงไปด้วยข้อคิดที่เป็น ประโยชน์ สะท้อนให้เห็นถึงคติความเชื่อ ระบบความคิด และ วิธีชีวิตของกลุ่มชน ประยุกต์ใช้ได้กับทุกยุคทุกสมัย

กฺยฺจฺจวณฺ ๑๖ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖

(กฺยฺจฺจวณฺ ๑๖ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖)

คำศัพท์	กฺย	(กฺยฺ) - แพ้
	จฺจ	(จฺจ) - เขา, คนอื่น
	วณฺ	(วณฺ) - รัก
	๑๖	(๑๖) - ได้, ไหว, ชนะ
	๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖	(๑๖) - เกล็ด, ช้าง

ความหมาย แพ้เขารัก ชนะเขาช้าง

สำนวนนี้หมายความว่า คนที่ประพฤติอ่อนน้อมถ่อมตน ให้ความเคารพต่อบุคคลที่มีสถานภาพสูงกว่า หรือมากกว่า ทั้งทางด้านวัยวุฒิ คุณวุฒิ ย่อมจะเป็นที่รัก ที่พอใจของบุคคล ที่เกี่ยวข้องด้วย และบุคคลรอบข้าง ส่วนบุคคลจ้องที่จะเอา ชนะอย่างเดียว ไม่คำนึงถึงสถานภาพของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้วย มีความรู้สึกว่าตนเองเหนือกว่า เก่งกว่า และฉลาดกว่า ถึงแม้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับตน จะมีวัยวุฒิ หรือคุณวุฒิมากกว่าก็ตาม มักเอาความคิดเห็นของตนเป็นศูนย์รวมของความถูกต้อง ไม่เคารพและไม่ให้ความสำคัญต่อความคิดของคนอื่น แม้ชนะจะ ด้วยกรณีใด ๆ ะไรก็ตาม ก็ไม่ได้รับการยอมรับ นำเข้ายังเป็น ที่เบื่อบระอา และชิงชังต่อบุคคลรอบข้างอีกด้วย

กฺยฺจฺจวณฺ ๑๖ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖

(กฺยฺจฺจวณฺ ๑๖ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖)

คำศัพท์	กฺย	(กฺย) - พระพุทธรูป
	วณฺ	(วณฺ) - หมู่บ้าน

๑๖	(๑๖) - ตัวเอง, ตนเอง
๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖	(๑๖) - เขา, คนอื่น
๑๖	(๑๖) - ไม่
๑๖	(๑๖) - ให้

ความหมาย พระพุทธรูปหมู่บ้านตัวเอง เขาไม่ให้

สำนวนนี้หมายความว่า มีของดีอยู่ใกล้ตัวแต่ไม่เห็นค่า กลับไปเฝ้าวางสิ่งที่อยู่ไกลตัวซึ่งหาค่ามิได้ สำนวนนี้นำเอา พระพุทธรูปซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่า เป็นที่เคารพบูชากราบไหว้ของ ผู้คนในชุมชนนั้น ๆ แต่ผู้คนในชุมชนไม่ให้ความสำคัญ เทียว ไปกราบไหว้สิ่งที่ยังที่ต่างถิ่น เช่นเดียววัฒนธรรมมอญ ซึ่งเป็นสิ่งที่ ทรงคุณค่า เป็นมรดกที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรและสั่งสมมา หลายร้อยชั่วอายุคน ปัจจุบันถูกละเลยและละทิ้งจากอนุชนที่ เป็นลูกหลานมอญ ไม่เห็นคุณค่าหรือไม่ให้ความสำคัญต่อ วัฒนธรรมบรรพชน ในขณะที่ผู้คนทั่วโลกต่างแสวงหา แต่กลับ ไปชื่นชมวัฒนธรรมที่ด้อยกว่าหรือต่ำกว่าค่าว่า คล้ายสำนวนไทย ว่า “ใกล้เกลือกินด่าง”

กฺยฺจฺจวณฺ ๑๖ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖

(กฺยฺจฺจวณฺ ๑๖ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖)

คำศัพท์	กฺย	(กฺย) - แก่น
	๑๖	(๑๖) - คน
	๑๖	(๑๖) - ข้าว
	๑๖	(๑๖) - เมือง, ประเทศ
	๑๖	(๑๖) - ทหาร

ความหมาย แก่นคนคือข้าว แก่นประเทศคือทหาร

สำนวนนี้หมายความว่า คนจะดำรงชีวิตคือมีชีวิตอยู่ ได้ ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญคือข้าวเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง ร่างกาย ขาดข้าวชีวิตก็ดำเนินต่อไปไม่ได้

เมืองหรือประเทศก็เช่นเดียวกัน ต้องมีทหารเป็นผู้ป้องกัน การรุกรานจากศัตรู จึงจะสามารถรักษาอธิปไตยและดินแดนของตนไว้ได้ หากขาดทหารปกป้องรักษาเมืองหรือประเทศนั้น ๆ ก็ล่มสลายไปในที่สุด

กฺยฺจฺจวณฺ ๑๖ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖

(กฺยฺจฺจวณฺ ๑๖ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖)

คำศัพท์	ꨀꨣꨳ	(กุรีบ) - ไกล
	ꨀꨣꨳ	(แห่ละแห่มะ) - นายพราน
	ꨀꨣꨳ	(เตาะฮ์) - เป็น
	ꨀꨣꨳ	(ตอมงา) - ชาวประมง

ความหมาย ไกล่นายพรานเป็นนายพราน ไกล่ชาวประมงเป็นชาวประมง

สำนวนนี้หมายความว่า ความใกล้ชิดและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อความประพฤติและนิสัย มีผลให้เกิดการเลียนแบบและลัทธิเอาอย่าง ถ้าคบหรืออยู่อาศัยร่วมกับคนดีก็จะเป็นคนดีไปด้วย คบหรืออยู่อาศัยกับคนไม่ดี ก็จะเป็นคนไม่ดีไปด้วย เช่นในอรรถกถาธรรมบท กล่าวว่าคุณนก ๒ ตัวเป็นพี่น้องกัน ครั้งหนึ่งเกิดพายุใหญ่พัดรังนกพังทะลาย ตัวพี่ตกไปถึงที่อยู่ของฤๅษี ตัวน้องตกไปถึงที่อยู่ของโจร นกทั้ง ๒ ตัวนิสัยต่างกันโดยสิ้นเชิง เป็นไปตามสถานที่หรือสิ่งแวดล้อมที่ตนอยู่ คล้ายสำนวนไทยว่า “คบคนพาลพาลไปหาผิด คบบัณฑิตบัณฑิตพาไปหาผล”

ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ
(เกลิก็จกขะรวม ซอมลวมกอบัว)

คำศัพท์	ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ	(เกลิก็จ) - หมู, สุก
	ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ	(กข) - กับ
	ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ	(ชะรวม) - โคลน
	ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ	(ซอมลวม) - คนพาล
	ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ	(ป้าบ) - บาป, ความชั่ว

สำนวนนี้หมายความว่า พอดีกัน จำพวกเดียวกัน หรืออย่างเดียวกัน จะว่าข้างไหนแยกว่าหรือเลวกว่าไม่ได้ พอสน้ำสนมเนื้อหรือไปด้วยกันได้อย่างผสมกลมกลืน จะใช้เปรียบเทียบคนในทางที่ไม่ดี

ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ
(กุรีดปะดัวจักเคา ตูรอบดาวดัวแห่ฮ์)

คำศัพท์	ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ	(กุรีด) - ความรู้
	ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ	(ปะดัว) - ใน
	ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ	(จักเคา) - กระดาษ
	ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ	(ตูรอบ) - สิ่งของ
	ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ	(ดาว) - อยู่
	ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ	(ดัว) - มี
	ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ	(แห่ฮ์) - เขา, คนอื่น

ความหมาย ความรู้ในตำรา ของมีค่าในมือคนอื่น

สำนวนนี้หมายความว่า ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ หรือมีก็เหมือนไม่มี คนที่ผ่านการร่ำเรียนมาแล้ว แต่ไม่เอาความรู้ที่ได้มาใช้ ก็เสียเวลาเปล่าและไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไร ของที่อยู่ในมือคนอื่นหรือคนอื่นครอบครองอยู่แม้จะมีราคามหาศาลเพียงใดก็ตาม เราก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะได้เป็นเจ้าของ สู้ของที่มีค่าเพียงน้อยนิดที่อยู่ในมือเราหรือที่เราเป็นเจ้าของไม่ได้

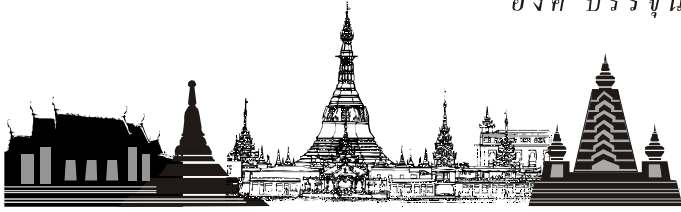
ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ
(ดัวบ๊ะ เป๊ะตะส้ม)

คำศัพท์	ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ	(ดัวบ) - หัว, ศีรษะ
	ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ	(กะ) - ปลา
	ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ	(เป๊ะตะ) - หาง
	ꨀꨣꨳꨳꨳꨳ	(ส้ม) - งู

ความหมาย หัวปลาหางงู

สำนวนนี้หมายความว่า เข้ากันไม่ได้ ขัดกัน ไม่กลมกลืนกัน หรือไม่เป็นไปในทางเดียวกัน คล้ายสำนวนไทยที่ว่า “หัวมังกรท้ายมังกร”

วัดสุทธาโกชน์

วัดสุทธาโกชน์ ตั้งอยู่ริมคลองลำปลาทิว ฝั่งตะวันออก เลขที่ ๑๓๒ ในท้องที่หมู่ที่ ๗ แขวงทับยาว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

ชุมชนมอญวัดสุทธาโกชน์เกิดขึ้นตามสภาวะ การขยายตัวตามความเจริญของบ้านเมือง ภายหลังจากการส่งเสริมของทางการให้บุกเบิกที่นาเพิ่มเติม ผลิตข้าวส่งออกขายต่างประเทศทางการสนับสนุนด้วยการขุดคลองขึ้นใหม่ รวมทั้งลดหย่อนภาษีที่นาให้ในระยะแรก ชาวมอญจากพระประแดงและสมุทรสาคร ที่ประสบปัญหาที่นาคับแคบ จึงอพยพมาบุกเบิกที่นาในย่านลาดกระบังนี้จำนวนมาก แต่เดิมมีทั้งที่มาอยู่เฉพาะหน้านา เมื่อหมดหน้านาก็กลับไปยังถิ่นฐานเดิมของตนบางส่วน ได้อพยพมาอยู่อย่างถาวร

ต่อมา จำนวนบ้านเรือนราษฎรที่มาอยู่ถาวรหนาแน่นขึ้น เจ้าจอมมารดากลิ่น (ซอณกลิ่น) เจ้าจอมในรัชกาลที่ ๔ ธิดาพระยาดำรงราชพลขันธ์ (จุ้ย คชเสนี) ที่ได้ลาออกจากพระบรมมหาราชวังมาอยู่กับโอรสภายนอก ท่านชอบเดินทางไปตามหัวเมือง เพื่อสูดอากาศบริสุทธิ์อยู่เนือง ๆ รวมทั้งย่านลาดกระบัง ท่านได้คิดสร้างวัดขึ้น เพื่อเป็นศูนย์กลางของชุมชนใช้ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา ทำบุญกุศลตามปกติวิสัยของชาวมอญ

วัดสุทธาโกชน์ เดิมชื่อว่า วัดสุทธาวาส แต่ชาวบ้านนิยมเรียกว่า “วัดมอญ” ตั้งอยู่ริมคลองทับยาว (คลองมอญ) ฝั่งทิศเหนือ ซึ่งเป็นทางแยกจากคลองลำปลาทิวด้านตะวันออกลึกเข้าไปประมาณ ๒๐ เส้น มีเนื้อที่ตามใบพระราชทานวิสุงคามสีมา โดยยาว ๑๙ วา กว้าง ๑๒ วา ใบพระราชทานวิสุงคามสีมา ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน รัตนโกสินทรศก ๑๓๓ พ.ศ. ๒๔๓๗ เป็นที่ดินซึ่งราษฎรร่วมกับเจ้าจอมมารดากลิ่น ร่วมกันยกให้เป็นวัดตามประวัติซึ่งสมิงญัไชยะ (อาจ เพ็ชรน้อย) นายกองนาเจ้าจอมมารดากลิ่น เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่เล่าไว้ว่า

ภาพบน: ป้ายชื่อภาษามอญวัดสุทธาโกชน์ บนถ้ำน้ำประปา
ภาพล่าง: เรือสำเภาบรรทุกพระไตรปิฎก ในตำนานพุทธศาสนา

“ครั้งแรกวัดนี้พระอาจารย์อู่ม มาอยู่รักษาดูแล ต่อมาพระอาจารย์บุญมีกับพระภิกษุพร้อมมาอยู่ชั่วคราว และต่อมาได้มีราษฎรร้องเรียนเจ้าจอมมารดากลิ่นเพื่อขอให้หาพระรูปใหม่มาปกครอง เจ้าจอมมารดากลิ่น จึงพร้อมด้วยสมิงญัไชยะได้ไปนิมนต์พระมหาอ่อน มหากลยาโณ เปรียญ ๓ ประโยครามัญ โดยขอจากท่านเจ้าคุณพระคุณวงศ์ (จู) วัดปรมัยยิกาวาส อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี มาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสสมัยนั้นพื้นที่ของวัดตั้งอยู่ในตำบลคลองประทีพทุ่งแสนแสบ ต่อมาพระมหาอ่อน และเจ้าจอมมารดากลิ่น ได้ขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตย้ายวัดไปสร้างยังสถานที่แห่งใหม่ ได้ทำการรื้อถอนกุฏิ พระอุโบสถ ย้ายไปสร้างที่สามแยกปากคลองมอญ ฝั่งเหนือติดต่อริมคลองลำประทีพฝั่งตะวันออก เมื่อปีชวด พ.ศ. ๒๔๕๕ ซึ่งมีคนยากชื่อชัชวาล เป็นหัวหน้าดำเนินงาน และได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน รตนโกสินทรศก ๑๓๕ พ.ศ. ๒๔๕๙ เจ้าจอมมารดากลิ่น พร้อมด้วยญาติและราษฎรย่านใกล้เคียงได้ทำการทอดกฐินทุกปีตลอดจนสิ้นอายุไขของท่าน” ต่อมาลูกหลานของท่านได้รับเป็นโยมอุปฐากสืบมา

ลำดับเจ้าอาวาสวัดสุทธาโกชน์

๑. **พระมหาอ่อน มหาภคยาโณ** เปரியัญ ๓ ประโยค รามัญ เป็นผู้ที่มีเชื้อสายรามัญ เกิดที่บ้านอำเภอโศกราม จังหวัดราชบุรี เมื่ออุปสมบทแล้วได้ย้ายไปศึกษาพระปริยัติธรรมที่สำนักวัดปรมาภิไศยวาส อำเภอบางเกร็ด จังหวัดนนทบุรี และได้ย้ายมาเป็นเจ้าอาวาสวัดสุทธาวาสในปี พ.ศ. ๒๔๓๗ ครั้นถึงปีชวด พ.ศ. ๒๔๕๕ หลังจากย้ายสถานที่ตั้งวัดและเปลี่ยนชื่อเป็นวัดสุทธาโกชน์แล้ว ท่านก็ได้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสเป็นองค์แรก มรณภาพเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๘ รวมอายุได้ ๕๕ ปี เป็นเจ้าอาวาสวัดสุทธาวาสและวัดสุทธาโกชน์ เป็นเวลาประมาณ ๓๑ ปี

๒. **เจ้าอธิการบุญเลื่อน** เป็นผู้ที่มีเชื้อสายรามัญ เกิดที่บ้านหม้อ ตำบลคลองตาต อำเภอโศกราม จังหวัดราชบุรี ได้ปกครองวัดสุทธาโกชน์เป็นเวลา ๙ ปี จากนั้นได้ขอลาออกจากตำแหน่งเจ้าอาวาส กลับไปอยู่บ้านเดิม เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๗

๓. **พระครูสังฆสุทธาทรร (สังข์)** เป็นผู้ที่มีเชื้อสายรามัญ เมื่อดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสว่างลง ทางคณะสงฆ์จึงได้แต่งตั้งพระครูสังฆสุทธาทรร ครั้งยังเป็นพระลูกวัด ให้เป็นผู้รักษาการเจ้าอาวาส เป็นเวลานานถึง ๑๐ ปี ในปี พ.ศ. ๒๔๘๗ จึงได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาส มรณภาพเมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ สิริรวมอายุได้ ๘๕ ปี พรรษา ๖๓ ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสถึง ๔๘ ปี

๔. **พระอาจารย์หนูน ไซติโย** เดิมเป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดสุทธาโกชน์ เมื่อพระครูสังฆสุทธาทรร มรณภาพแล้ว จึงได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้รักษาการแทนเจ้าอาวาสตั้งแต่วันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นต้นมา

บ้านเรียนชาวมอญวัดสุทธาโกชน์ ในสมัยแรก

ชาวมอญวัดสุทธาโกชน์ ในงานบวชนาค ภาพนี้ถ่ายเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๘ [จาก: THE MONS. (1986). Michael Smithies.]

เข้าใจกันว่า เมื่องานพระราชทานเพลิงศพพระครูสังฆสุทธาทรร อดีตเจ้าอาวาส เสร็จเรียบร้อยแล้ว ทางคณะสงฆ์คงจะได้แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดสุทธาโกชน์ องค์ที่ ๔ บริหารกิจการคณะสงฆ์ในโอกาสต่อไป ตามแบบอย่างโบราณประเพณีที่ได้ถือปฏิบัติกันสืบมา

จากคอลัมน์นี้ ฉบับที่แล้ว ได้ชวนให้คนไทยเชื้อสายมอญร่วมกันฟื้นฟาวิกฤติ ต่อลมหายใจของภาษามอญให้ดำรงอยู่ ทั้งนี้เป็นความวิตกกังวลต่อการล่มสลายของภาษา เนื่องจากลูกหลานมอญซึ่งเป็นคนรุ่นใหม่ได้รับผลกระทบจาก สภาพะโลกในยุคโลกาภิวัตน์ ทำให้เขามองข้ามคุณค่าและความสำคัญของภาษามอญซึ่งเป็นอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ตนเอง

บัดนี้โครงการวิจัยดังกล่าวได้ส่งไปให้หน่วยงานซึ่งให้การสนับสนุนได้พิจารณาแล้ว โดยแบ่งโครงการออกเป็น ๒ ระยะ และได้รับการอนุมัติแล้ว เพื่อให้ท่านทราบถึงเนื้อหาสาระของโครงการวิจัย จึงขอเสนอไว้ ณ ที่นี้ด้วย ดังนี้

โครงการ

“การอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษามอญด้วยการสร้างวรรณกรรมสำหรับเยาวชน ของชาวมอญ อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี”

๑. หลักการและเหตุผล

เนื่องจากสภาพะโลกในยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งเป็นยุคของเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และการสื่อสารไร้พรมแดน ทำให้เกิดผลกระทบต่ออัตลักษณ์ของชาวมอญโดยทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานการณ์ในชุมชนมอญ อ.บ้านโป่ง ปัจจุบันจะพบว่าชาวมอญมีความสามารถในการใช้ภาษามอญน้อยลง และเห็นได้ชัดในกลุ่มของเด็กและเยาวชนที่ไม่สามารถพูดและเขียนภาษามอญ สามารถพอฟังได้เท่านั้น ชาวมอญรุ่นใหม่ไม่เห็นความสำคัญของอัตลักษณ์ตนเอง วิธีทางการประพฤติปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมและจริยธรรมแบบชาวมอญก็ลดน้อยลงตามลำดับ โดยเฉพาะทางด้านภาษามอญซึ่งเป็นภาษาแม่ และเป็นที่น่าสังเกตว่าในชุมชนเองมีการสื่อสารกันด้วยภาษามอญน้อยลงด้วย ทางชุมชนจึงได้จัดการประชุมเพื่อร่วมกันหาวิธี

ที่เกิดขึ้นนี้ ทุกคนเห็นว่าชุมชนต้องร่วมมือกันหาวิธีที่จะอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมมอญขึ้นมาอีกครั้ง เพื่อเป็นการสงวนไว้ซึ่งอัตลักษณ์ของชาวมอญ โดยเริ่มต้นจากเรื่องของภาษาก่อน เพื่อนำไปสู่การอนุรักษ์และฟื้นฟูเรื่องอื่น ๆ ได้ต่อไป

ชุมชนมอญใน อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี จึงมีความประสงค์ที่จะทำการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมของชาวมอญไว้ โดยมุ่งหวังว่าการทำงานครั้งนี้จะเป็นเครื่องมือในการสร้างอัตลักษณ์ของชาวมอญ ผ่านการทำงานเบื้องต้นคือ การร่วมกันสร้างวรรณกรรมมอญที่ใช้ส่งเสริมความรู้ด้านจริยธรรมและวิถีปฏิบัติของชาวมอญกับเยาวชนในปัจจุบัน และหากสามารถทำงานต่อจนนำไปสู่การใช้ในโรงเรียน โดยเกิดเป็นหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนภาษามอญในระบบโรงเรียนได้ ก็จะเป็นงานชิ้นสำคัญที่ชุมชนจะทำให้แก่ลูกหลานมอญสืบไป

๒. สภาพทั่วไปของชุมชนมอญบ้านโป่ง

มอญเป็นชาติพันธุ์ที่เก่าแก่ มีความเจริญรุ่งเรืองมาในอดีต มีภาษาพูดและภาษาเขียนเป็นของตนเอง มอญในจังหวัดราชบุรีทั้งในอำเภอบ้านโป่งและอำเภอโพธาราม ได้อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทยหลายระลอกตั้งแต่สมัยอยุธยา ธนบุรี และรัตนโกสินทร์ โดยได้รับการต้อนรับจากทางการไทยเป็นอย่างดี การอพยพแต่ละครั้งได้นำเอาคัมภีร์ไบเบิลที่ทรงคุณค่ามาด้วย ได้สร้างหมู่บ้าน และวัดประจำทุกหมู่บ้าน เรียงรายเป็นระยะต่อเนื่องกันตั้งแต่อำเภอบ้านโป่งจนถึงอำเภอโพธารามติดต่อกันทั้งสองฝั่ง ตะวันออกและตะวันตกของลุ่มน้ำแม่กลอง

ชุมชนมอญบ้านโป่งตั้งอยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอบ้านโป่งไปทางทิศใต้ประมาณ ๘ กิโลเมตร มีประชากรมอญอยู่ใน ๓ ตำบล คือ ตำบลบ้านม่วง ตำบลนครชุมน์ และตำบลคู้ช้อย เป็นชุมชนหมู่บ้านชนบท มีประชากรมอญจำนวนประมาณ ๗,๐๐๐ คน ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพการเกษตร ทำนา

การคมนาคมใน หมู่บ้านมีถนนติดต่อกันได้ทุกหมู่บ้าน ภายในชุมชนมีวัดทุกหมู่บ้าน เป็นแหล่งปลูกฝังค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม และเป็นแหล่งศึกษาเล่าเรียน

นอกจากนี้ยังมีความเชื่อในสิ่งเร้นลับเหนือธรรมชาติ ชาวมอญจึงมีประเพณีที่หลากหลายตั้งแต่เกิดจนตาย และมีวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์โดดเด่นแตกต่างไปจากชาติพันธุ์อื่น ได้แก่ ด้านอาหารการกิน การแต่งกาย ในชุมชนมอญทั้ง ๓ ตำบลมีโรงเรียน ๖ แห่ง เยาวชนได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานทุกคน

ในชุมชนและในครอบครัว มีการติดต่อสื่อสารกันด้วยภาษามอญอย่างเข้มแข็ง และมีการเรียนการสอนภาษามอญ

กันในวัด ในอดีตเด็กผู้ชายต้องเรียนภาษามอญเพื่อนำไปใช้ในการศึกษาเล่าเรียนพระพุทธศาสนาในช่วงบวชเรียน ในยุคโลกาภิวัตน์คนในชุมชนสื่อสารกันด้วยภาษามอญน้อยลง โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่ และในยุคปฏิรูปการศึกษา เด็ก ๆ มีกิจกรรมในโรงเรียนมาก ไม่สามารถเรียนภาษามอญในวัดเช่นแต่ก่อน ภาษามอญจึงพบกับภาวะวิกฤติเป็นที่น่าวิตกอย่างยิ่ง

๓. ภัยพิบัติ ภาษาและวัฒนธรรมมอญอยู่ในช่วงการเสื่อมลง ส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดและเขียนภาษามอญได้ชุมชนจะร่วมกันอนุรักษ์ฟื้นฟู และสืบทอดภาษาและวัฒนธรรมมอญ และนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร มากน้อยเพียงใด

เด็กมอญในปัจจุบันส่วนใหญ่ขาดคุณธรรม จริยธรรม ไม่มีความรู้เรื่องภาษาและวัฒนธรรมมอญ จะนำความรู้เรื่องภาษาและวัฒนธรรมมอญ มาแก้ไขปัญหาได้อย่างไร

๔. วัตถุประสงค์

๔.๑ เพื่อสำรวจสถานการณ์การใช้ภาษาและความคิดเห็นในการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษามอญของชาวมอญใน อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี

๔.๒ เพื่อศึกษาพฤติกรรมและความเป็นอยู่ของเด็กเยาวชนมอญในปัจจุบัน ตลอดจนค้นหากลุ่มเด็กแกนนำ ที่จะร่วมกันวางแผนการเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม ให้แก่เด็กเยาวชนมอญ โดยใช้ภาษาและวัฒนธรรมมอญ

๓.๑ เพื่อสร้างวรรณกรรมภาษามอญเป็นเครื่องมือในการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมมอญ และส่งเสริมให้เด็กเยาวชนมี ความรู้ ความสนใจ และความภาคภูมิใจในชาติพันธุ์ของตนเอง

๕. แนวทางในการทำงาน

๕.๑ สร้างแบบสอบถามสถานการณ์การใช้ภาษา และความคิดเห็นในการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษามอญของชาวมอญใน อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี

๕.๒ สำรวจสถานการณ์เด็กและเยาวชนมอญ และความคิดเห็นเกี่ยวกับการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมมอญ ตลอดจนการค้นหากลุ่มเด็กแกนนำ

๕.๓ พัฒนาศักยภาพของทีมวิจัยในเรื่องการสร้างวรรณกรรมมอญ การทำสื่อการเรียนการสอนภาษามอญ ฯลฯ

๕.๔ สร้างวรรณกรรมภาษามอญ ทำสื่อการเรียนการสอนภาษามอญ โดยมีเนื้อหาสาระทางจริยธรรม คุณธรรม ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีของชาวมอญที่เหมาะสมกับเยาวชน

๕.๕ จัดการให้เกิดการศึกษาดูงานเรื่องการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมกับหน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้อง

๕.๖ ถอดบทเรียนการทำงานของทีมวิจัย

๕.๗ จัดประชุมเพื่อเผยแพร่ผลงานและองค์ความรู้ที่ได้รับจากการดำเนินงาน เพื่อนำไปเป็นฐานความรู้สำหรับการจัดการเรียนการสอนภาษามอญในระบบโรงเรียนต่อไป

๕.๘ ประเมินผลการดำเนินงานเพื่อจัดทำรายงานวิจัย

๖. พื้นที่ดำเนินการวิจัย

ชุมชนในเขต ต.บ้านม่วง ต.นครชุมน์ และ ต.คู้งพยอม อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี (๓ ตำบล)

๗. ระยะเวลาดำเนินการ

๑ กันยายน ๒๕๔๙-๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๐ ระยะเวลาดำเนินการ ๑๑ เดือน

๘. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

๘.๑ เพื่อสร้างวรรณกรรมภาษามอญเป็นเครื่องมือในการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมมอญ และส่งเสริมให้เด็กเยาวชนมีความรู้ ความสนใจ และความภาคภูมิใจในชาติพันธุ์ของตนเอง

๘.๒ ทราบสถานการณ์การใช้ภาษาและความคิดเห็นในการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษามอญของชาวมอญใน อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี

๘.๓ ทราบพฤติกรรมและความเป็นอยู่ของเด็กเยาวชนมอญในปัจจุบัน และมีกลุ่มเด็กแกนนำ ที่จะร่วมกันวางแผนการเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรมให้แก่เด็กเยาวชนมอญ โดยใช้ภาษาและวัฒนธรรมมอญ

๘.๔ ได้วรรณกรรมมอญ ที่มีเนื้อหาสาระทางจริยธรรม คุณธรรม ศิลปวัฒนธรรม และประเพณีของชาวมอญที่เหมาะสมในการส่งเสริมให้เด็กเยาวชนมีความรู้ ความสนใจและความภาคภูมิใจในชาติพันธุ์ของตนเอง

๘.๕ ได้แนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษามอญในระบบโรงเรียนต่อไป

๘.๖ เกิดกลไกการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษามอญของชาวมอญใน อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี

รับมายังพระนคร แล้วทรงพระกรุณาโปรดให้พวกครัวมอญใหม่ ไปตั้งบ้านเรือนอยู่ตำบลสามโคกบ้าง ที่คลองคูจามบ้าง ที่ใกล้ วัดทองป่าง

ตอนปลายกรุงศรีอยุธยา ในรัชสมัยของพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ (ระหว่าง พ.ศ. ๒๒๗๕-๒๓๐๑) ได้มีพวก รามัญอพยพเข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารครั้งหนึ่ง ว่ามี ครัวรามัญราว ๔๐๐ โดยการนำของพระยาราม พระยา กลางเมือง พระยาน้อยวันดี เข้ามาทางเมืองเชียงใหม่ แล้วลงมายังกรุงศรีอยุธยา โปรดให้พระยารามัญทั้ง ๓ และครอบครัวรามัญทั้งปวงไปอยู่ที่ตำบลโพธิ์สามต้น

ในพงศาวดารมอญพม่า กล่าวว่า “(ลัศักราช ๑๑๑๙) ขณะนั้นองไชยะมังลงโทษพระสงฆ์รามัญนักว่ พระสงฆ์ รามัญทั้งปวงทำมกคล ทำประเจียด ทำตะกุดลงเลขยันต์กัน อาวุธให้รามัญทั้งปวงจึงต่อสู้กล้าหาญในการสงคราม ฆ่าฟันกัน ตายเสียเป็นอันมาก เพราะพระสงฆ์รามัญทำเครื่องมกคลให้ จึงเต็มใจทำศึกมาช้านานถึงเพียงนี้พระสงฆ์เหล่านั้นไม่เป็น สมณะ ขาดจากศีลขันธแล้วโดยแท้ องไชยะมังลงจึงให้ทหาร พม่าเที่ยวฆ่าพระสงฆ์เสียประมาณพันรูปเศษ ครั้งนั้นพระสงฆ์ รามัญทั้งปวงแตกตื่นหนีไปในทิศต่าง ๆ บาง พวกข้ามไปซ่อนตัว อยู่ในป่าแขวงเมืองกะเทิงบ้าง บางพวกก็หนีไปเมืองไทย เมือง เชียงใหม่ เมืองทวาย จึงได้รอดชีวิต”

เหตุการณ์ดังกล่าวนี้ ตรงกับ ๒ ปีสุดท้ายแห่งรัชกาล พระเจ้าอยู่หัวบรมโกศแห่งกรุงศรีอยุธยา (พ.ศ. ๒๓๐๐) พระ สงฆ์รามัญที่อพยพเข้ามาครั้งนี้เข้าใจว่าคง มีจำนวนมากและคง จะต้องเข้ามาสมทบกับพวกรามัญ ที่อพยพมาก่อนและตั้ง อยู่เป็นหลักฐานแล้วเพื่อความสะดวกในการดำรงชีพ อันนี้คงจะ เป็นเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้คณะสงฆ์รามัญครั้งกรุงศรีอยุธยาเพิ่ม จำนวนและเป็นปึกแผ่นยิ่งขึ้นอีก

ความสัมพันธ์กับคณะสงฆ์ไทย (ยุคกรุงธนบุรี)

เมื่อกรุงศรีอยุธยาเสียแก่พม่า พ.ศ. ๒๓๑๐ แล้ว สังคมชนชาวไทยในประเทศไทยก็ถึงความยับเยินป่นปี้ ทั้งที่ถูกพม่า ทำลายและเกิดรบพุ่งกันเอง ในเวลาที่ไทยคิดจะกลับตั้งตัวเป็น อิสระ ผู้ที่คิดจะตั้งตัวเป็นอิสระนั้นมีหลายพวกหลายเหล่า ที่สุด

จนพระสังฆราชเจ้าคณะเมืองสวางคบุรีก็เป็นหัวหน้าของพวกเขา หนึ่งด้วยเหมือนกัน ไทยต้องรบพุ่งกันเองอยู่เป็นเวลาหลายปี พระเจ้ากรุงธนบุรีจึงปราบปรามได้ชัยชนะเด็ดขาด และได้ตั้ง กรุงธนบุรีขึ้น ปรากฏว่าในสมัยกรุงธนบุรีนี้พระเจ้ากรุงธนบุรีไม่ สามารถหาพระราชาคณะครั้งกรุงศรีอยุธยามาตั้งเป็นสมเด็จพระ สังฆราชได้เลยสักองค์เดียว เพราะคณะสงฆ์แตกฉานชาน เชนกระจัดกระจายกันไปตามยถากรรม แต่พระเจ้ากรุงธนบุรีก็ ทรงพยายามเสาะแสวงหาพระภิกษุที่ทรงคุณธรรมทั่วทุกแห่ง พระเถระที่ได้มาตั้งเป็นสมเด็จพระสังฆราชในกรุงธนบุรีองค์แรก ก็เป็นเพียงพระอาจารย์ดี แห่งวัดประดู่ องค์ที่ ๒ เป็นเพียงพระ อาจารย์ศรี วัดพระพนัญเชิง ส่วนองค์ที่ ๓ คือสมเด็จพระ สังฆราชขึ้น เข้าใจว่าเป็นพระครูทางหัวเมืองชายทะเลตะวันออก เจ้าคณะเมืองระยอง (ในรัชกาลที่ ๑ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ถูก ลดยศลงมาเป็นพระธรรมธีรราชมหามุนี ว่าที่ พระวันรัต)

เรียนรับใช้ท่านผู้อ่านมาจนหมดเวลาแล้วครับ ไว้ เรามาว่ากันต่อในช่วงท้ายของยุคกรุงธนบุรี และยุค

รามาธิบดี

สิบสี่ก็มีมอญ

ฉบับที่แล้วได้นำเสนอสภาพทางภูมิศาสตร์ สรุปได้ว่า ตั้งอยู่ทั้ง ๒ ฝั่ง คลองสิบสี่ไม่ได้เป็นรูปวงกลม เป็นหมู่หรือกลุ่ม แต่เป็นหมู่บ้านขนานไปกับคลองยาวประมาณ ๕ กิโลเมตร สำหรับตอนที่ ๒ นี้จะได้นำเสนอการตั้งถิ่นฐานซึ่งคาดว่าไม่ต่ำกว่า ๒๐๐ ปี เป็นการย้ายที่ทำมาหากินมิใช่อพยพ หรือถูกกวาดต้อนมาจากชุมชนอื่น

กะละแมรามัญคลองสิบสี่ เขตหนองจอก กรุงเทพฯ

คนไทยเชื้อสายมอญคลองสิบสี่นี้มาตั้งรกรากอยู่ได้อย่างไร เป็นคำถามที่คนรุ่นหลัง และบุคคลทั่วไปตั้งคำถาม

คำตอบก็คือ เป็นคนไทยเชื้อสายมอญที่แตกแขนงมาจากชุมชนอื่นไม่ใช่อพยพมาโดยตรงอย่างชุมชนชาวไทยเชื้อสายมอญแห่งอื่น ๆ มีเหตุผลประกอบดังนี้

๑. ภาษาที่พูดเหมือนกันสื่อความหมายกันได้โดยตรง (ภาษามอญ)

๒. อาหารการกิน รสชาติ และเครื่องปรุงชนิดเดียวกัน

๓. ลักษณะการแต่งกายเหมือนกัน ทำนองว่าเหมือนอยู่ในหมู่บ้านแห่งเดียวกัน

๔. ศาสนสถาน แต่ละชุมชนเหมือนกัน

๕. การเคารพ กราบไหว้ และเชื่อถือในสิ่งศักดิ์สิทธิ์อันมีที่มาจากคล้ายคลึงกัน

๖. การไปมาหาสู่กันมีอยู่เป็นประจำมิได้ขาด

๗. ผู้สูงอายุมักกล่าวอยู่เสมอว่า มีญาติพี่น้องอยู่แต่ละชุมชนที่จะกล่าวต่อไปนี้

จังหวัดสมุทรสาคร ชุมชนบ้านไร่ บ้านเกาะ บางปลา บางหญ้าแพรก บางกระเจ้า และ บ้านแพ้ว

จังหวัดสมุทรปราการ ชุมชนพระประแดง ปากลัด บางบ่อ และ บางพลี

จังหวัดนนทบุรี ชุมชนกระทุ่มมัต (คลองหม่อมแถม) ไทรน้อย ราษฎร์นิยม คลองขุนศรี และ ปากเกร็ด

จังหวัดปทุมธานี ชุมชนสามโคก

จังหวัดนครปฐม ชุมชนบึงลาดสวาย และคลองญี่ปุ่น

กรุงเทพมหานคร ชุมชนบางกระดี เขตบางขุนเทียน

การที่คนไทยเชื้อสายมอญมาตั้งถิ่นฐาน อยู่ที่คลองสิบสี่นี้ ไม่ทราบสาเหตุที่แท้จริงว่าแต่ดั้งเดิมเป็นมาอย่างไร

เพราะสาเหตุอันใดและโยกย้ายกันมายุคใดสมัยใดแน่ มีเพียงคนแก่คนเฒ่าบอกเล่าสืบต่อกันมาน่าจะอยู่ในราชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ในยุคที่บ้านเมืองมีการขยายตัวอย่างมาก ทาง การสนับสุนนให้มีการเปิดหน้าดินใหม่ ๆ ทำนา เพื่อส่งผลผลิตออกขายต่างประเทศ

อย่างไรก็ดีการแต่งงานระหว่างบุคคลในแต่ละชุมชนเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ชุมชนคลองสิบสี่ขยายตัวเป็นกลุ่มใหญ่และมั่นคงจนถึงปัจจุบัน (ต่อฉบับหน้า)

ชมรมเยาวชนมอญกรุงเทพฯ

ขอเชิญร่วมงาน

“ประชุมใหญ่สามัญประจำปี ๒๕๕๙”

ในวันอาทิตย์ที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

ตั้งแต่เวลา ๐๙.๐๐ - ๑๖.๐๐ น.

ณ ห้องจามจุรี ๒ สโมสรทหารบก กรุงเทพฯ

ภายในงานประกอบด้วย

การประชุมใหญ่สามัญประจำปี ปาฐกถาพิเศษ

นิทรรศการภูมิปัญญามอญ การแสดงมอญรำ

จำหน่ายสินค้าที่ระลึกพื้นบ้านมอญ

เลือกตั้งประธานชมรมฯคนใหม่

และ

รับประทานอาหารร่วมกัน (บุฟเฟต์ และ อาหารมอญ)

สำรองที่นั่งตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ราคา ๒๙๐ บาท

พร้อมเหรียญมงคลปลุกเสกโดย “หลวงพ่อดุจดมะ”

จัดทำขึ้นในวาระก่อตั้งชมรมครบรอบ ๒๐ ปี (๒๕๓๘)

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ โทร. ๐-๑๘๔๔-๖๔๑๕,

๐-๑๖๒๙-๔๔๙๔, ๐-๑๖๒๙-๒๗๙๒, ๐-๑๗๘๑-๑๔๐๙

รายนามผู้บริจาคทุนพิมพ์วารสารเสียงรამัญญ

ဗုဒ္ဓကိဒါဒိတြိဂ္ဂိဗ္ဗိဇိလိကပုဂ္ဂိုလ်သိင်္ဂဏ်

๑. พระครูปลัดศรีธรรมวัฒน์	๑,๐๐๐ บาท
ชุมชนวัดทองบ่อ อยุธยา	
๒. พระปัญญาภูมิ วุฑฒิโก	๑,๐๐๐ บาท
ชุมชนวัดอัมพวัน บางขันหมาก	
๓. ชมรมไทยรามัญคลองสิบสี่	๑,๐๐๐ บาท
๔. นายสุภาพ ลือขจร	๑,๐๐๐ บาท
๕. นายบุญส่ง โคมลอย	๑,๐๐๐ บาท
๖. นายกิตติ วรกุลกิตติ	๑,๐๐๐ บาท
๗. นายไพรัตน์ จันทร์แบบ	๕๐๐ บาท
๘. นายอนันต์ ใจเกษม	๕๐๐ บาท
๙. ว่าที่ ร.ต.รามัญ สาระพันธุ์	๕๐๐ บาท
๑๐. นางกาญจนา ทองนิ่ม	๕๐๐ บาท
๑๑. อ.อำไพ มัชฌมาน	๕๐๐ บาท
๑๒. นางชอบ กลิ่นเกลลา	๕๐๐ บาท
๑๓. นายจำเริญ สงวนวงศ์	๕๐๐ บาท
๑๔. อ.สุฐาธรรม โตวงศ์	๕๐๐ บาท
๑๕. นายปริญญา กุลปการ	๓๐๐ บาท
๑๖. นายลี จงาม	๒๐๐ บาท

คณะบรรณาธิการขอกราบขอบพระคุณทุกท่าน

ที่ให้การสนับสนุนการจัดทำวารสารเสียงรามัญอย่างสูง

สนใจลงโฆษณาติดต่อฝ่ายโฆษณา ๐-๐๘๔๔-๖๔๑๕

เวียการ์เด็น

จำหน่ายพันธุ์ไม้ อุปกรณ์ตกแต่งสวน

และ

จำหน่าย-รับซื้อของเก่า

นานาชนิด

พันธุ์ไม้ยืนต้น ไม้ผล

ไม้ดอก ไม้ประดับ

ทั้งเมืองร้อน และเมืองหนาว

รับออกแบบตกแต่งสวน

บริการเป็นกันเอง ราคาเป็นมิตรภาพ

ฟรี

บริการให้คำปรึกษาการตกแต่งสวน

สุภาพ ลือขจร โทรศัพท์: ๐-๒๕๓๓-๒๘๘๓, ๐-๑๕๒๒-๑๖๘๓

บุญส่งด้ามปืน

จำหน่าย และรับสั่งทำตามออเดอร์ ด้ามปืนยาว
ด้ามปืนพก ทั้งชนิดลูกไม้ และออโตเมติก
ผลิตจากไม้จันทน์ที่แกร่งและลวดลายสวยงาม
ภายใต้มาตรฐานอุตสาหกรรม
โดยโรงงานชั้นนำของเมืองไทย

บุญส่ง โคมลอย

๗๐/๓ หมู่ ๔ ต.คลองควาย อ.สามโคก

จ.ปทุมธานี ๑๒๑๖๐

โทรศัพท์.

๐-๒๕๓๓-๑๔๗๐, ๐-๒๕๓๗-๒๖๘๙,

๐-๑๖๒๙-๔๔๙๔

เฉลยปัญหาฉบับที่แล้ว (04)

คำตอบ: **เจ้าพระยามหาโยธา**

รายชื่อผู้โชคดีประจำฉบับ

1. คุณประดิษฐ์ มาปากัด
2. คุณเยาวภา พงษ์เพ็ง

ปัญหาท้ายเล่ม (05)

ปัญหาท้ายเล่มฉบับที่ 4 นี้ ยังเป็นปัญหาที่แสนง่ายเช่นเคย หากคุณเป็นนักอ่าน หากคุณมีความรู้เรื่องมอญ และมั่นใจ คุณคือผู้โชคดีครับ

@ถามว่า เจ้าจอมมารดาที่ถูกคิงมกุฎรับสั่งจำคุก ในหนังสือของแอนนา แอนด์ เดอะคิงส์ คือใคร ?

ส่งคำตอบมาได้ จะเป็น อีเมลล์ จดหมาย ไปรษณียบัตร หรือส่งด้วยตนเองตามที่อยู่ด้านใน

เหมือนเดิมครับ

ของรางวัล เป็นเสื้อยืดดลวดลายภาษามอญ มีด้วยกัน ๓ รางวัล หากมีผู้ตอบถูกมากกว่า ๓ ท่าน จะใช้วิธีจับสลาก และจะจัดส่งของรางวัลถึงบ้าน

หมดเขตรับคำตอบ ๑๐ พ.ย. ๒๕๔๙

กุหลาบเพาะลำเลิง

ใบสมัครสมาชิก **เสียงรวมมัญ**

လိက်တွဲအဘတ်ဒုတ်လွှတ်ပုဂ္ဂိုလ် ရပ်ဘင်မန်

- ☐ สมัครสมาชิกใหม่ กฤตบวรวิจิตรเกวณิกเกว
- ☐ ต่ออายุสมาชิก ฆนักรออุกักรเกวณิกเกว

ชื่อ อุรุนามสกุล อุรุกกูอายุ ออุรุปี อุรุ
ที่อยู่ อุรุบอละลิก เลขที่.....หมู่ที่.....ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
โทรศัพท์ อูร์อุรุ.....E-mail อูริเอล.....

กองบรรณาธิการวารสารเสียงรวมมัญ เลขที่ ๗๗/๒ ถนนจักรพงษ์ แขวงบางลำพู เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
โทรศัพท์. ๐-๑๗๘๑-๑๔๐๙, ๐-๑๘๔๔-๖๔๑๕, ๐-๑๒๖๙-๒๗๙๒

วันที่สมัครสมาชิก อูร์กฤตบวรวิจิตรเกวณิกเกว/...../.....

วัดหมดอายุสมาชิก อูร์ฆนักรออุกักรเกวณิกเกวอุรุ/...../.....